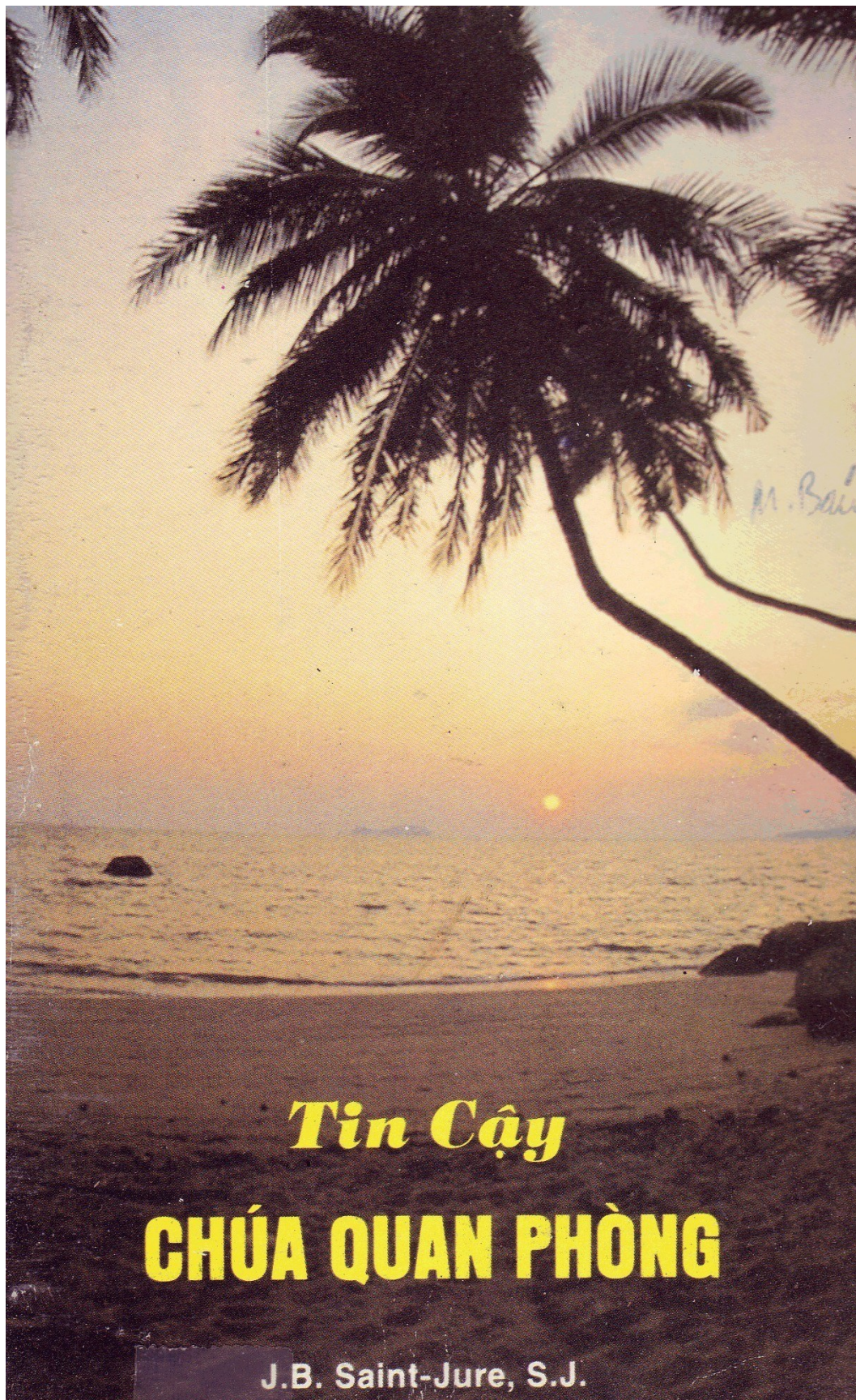

M. Bui

Tin Cây
CHÚA QUAN PHÒNG

J.B. Saint-Jure, S.J.

Lm. J.B. Saint- Jure

Tin Cây Chúa Quan Phòng

Bí Thuật, Bình An và Hạnh Phúc

Lần Đầu Ấn Bản Bởi Tủ Sách Công Giáo (eBooks) 2019

Copyright © 2019 by Lm. J.B. Saint- Jure

Bạn có thể chia sẻ hoặc gửi tặng, nhưng xin đừng sử dụng làm thương mại dưới mọi hình thức.

Tủ Sách Công Giáo kính tặng.

Sách eBooks được tạo bởi Tủ Sách Công Giáo qua reedsy.com

Mục Lục

CÙNG BẠN ĐỌC

ĐOẠN THỨ NHẤT: THÁNH Ý THIÊN CHÚA TẠO THÀNH VÀ QUẢN TRỊ VẠN VẬT

I. Thiên Chúa qui định mọi biến cố tốt cũng như xấu

II. Thiên Chúa dựng nên vạn vật một cách khôn ngoan vô cùng

ĐOẠN THỨ HAI: NHỮNG ÍCH LỢI LỚN LAO THÂU ĐƯỢC BỞI VIỆC HOÀN TOÀN TUÂN PHỤC THÁNH Ý CHÚA

I. Nhờ sự tuân phục ý Chúa, người ta tự thánh hóa

II. Tuân phục thánh ý Chúa làm cho người ta được hạnh phúc ngay ở đời này

ĐOẠN THỨ BA: THỰC HÀNH SỰ PHỤC TÙNG THÁNH Ý CHÚA

I. Trong các sự vật và biến cố tự nhiên

II. Trong các tai họa công cộng

III. Trong những nỗi khó khăn và lo lắng về gia đình

IV. Trong những lúc rủi ro

V. Trong cảnh nghèo túng

VI. Trong những cơn khổ khó và nhục nhã

VII. Trong những khuyết điểm tự nhiên

VIII. Trong lúc đau ốm tàn tật

IX. Trong cái chết và hoàn cảnh phụ thuộc

X. Trong khi mất các ơn bề ngoài

XI. Trong khi chịu những hậu quả của tội lỗi

XII. Trong những sự đau khổ bên trong

XIII. Trong các nhân đức và ơn trách thiêng liêng

XIV. Tóm tắt và kết luận chương này

PHÓ THÁC CẬY TIN VÀO CHÚA QUAN PHÒNG

I. Những chân lý yên ủi

II. Những sự khốn khó có ích cho người công chính và cần thiết cho người tội lỗi

III. Nhờ sự cầu nguyện

BÀI TẬP RIÊNG VÀ SỰ HÒA HỢP VỚI CHÚA QUAN PHÒNG

I. Giục lòng tin, cậy, mến

II. Giục lòng phó thác như con với Chúa Quan Phòng

III. Ích lợi của việc luyện tập

CÙNG BẠN ĐỌC

Tác giả cuốn sách nhỏ này là Cha J.B. Saint-jure thuộc Dòng Chúa Giêsu, một nhà văn đạo đức rất quen biết và tiếng tăm. Những trang sau đây đã được trích hầu đúng nguyên văn trong Thiên thứ III, đoạn VIII của một tác phẩm vĩ đại nhan đề là “KHÁI LUẬN VỀ SỰ NHẬN BIẾT VÀ YÊU MẾN CHÚA GIÊSU KITÔ, cuốn sách đã làm cho Cha Chính xứ Ars say mê và dùng làm sách gối đầu giường luyện đức của Ngài.

Nguyên nhan đề đó đã giới thiệu dư đủ với những linh hồn đạo đức mà cuốn nhỏ này có mục đích dành riêng cho họ. Tuy nhiên chúng tôi cũng xin mạo muội vài lời để làm sáng tỏ thêm giá trị của cuốn sách.

Ngày 1. 2. 1851, Lyon đã được chứng kiến cái chết lành thánh của vị Đại tướng lừng danh Marceau. Đầu tiên ông là người vô tín tưởng, nếu không dám nói là một tên vô đạo quá quắt, là người cố võ nhiệt liệt cho thuyết Saint-simon, hoàn toàn là người của thế tục và quá ư phóng đảng, Augustin Marceau là một chiến công rực rỡ trong các cuộc chinh phục của Đại hội Đức Bà Thắng Trận.

Một hôm ông phải nói chuyện với một đám hội họp thợ thuyền, ông đã nói với họ bằng một giọng thành thực cảm động: “Thưa các bạn, chắc rằng trong các bạn có người không phải là tín hữu và không thích tôn giáo. Nhưng này, các bạn cũng nên biết, tôi cũng đã vô đạo như các bạn; không ai ghét đạo Công Giáo hơn tôi, nhưng tôi phải công nhận rằng: bao lâu chưa là tín hữu, thì tôi vẫn còn khổ sở. Cho đến giờ phút đó tôi thực chưa sống. Tôi múa máy, hay nói đúng hơn, các tình dục xô đẩy tôi, lôi kéo tôi, chứ tôi không sống. . . Không, tôi không phải là một người. Tôi chỉ là một cái máy”.

Theo lời ông nói đó, chúng ta thấy ông ở trong tình trạng éo le biết bao, trước khi tin vào Thiên Chúa và tuân phục các luật của Chúa Quan Phòng.

Bây giờ bạn hãy nhận xét ông ta, sau khi đã thành một người giáo hữu sốt sắng. Năm 1849, ông tới thăm cha Bề trên các Cha Dòng Đức Bà ở Lyon. Lúc đó cha Bề trên bị bệnh ho nặng, sức đã kiệt, đồng thời cha bị đau chân không hy vọng cứu chữa khỏi. Cha truyền cho Marceau ở lại coi phòng. Ngoan ngoãn như một đứa trẻ, nhà vượt biển hùng dũng đó vâng lời ngay. “Con vui lòng - lời ông nói lúc đó - ca tụng Thiên Chúa trong khi uống nước trong phòng cũng như lúc chịu gió đánh giữa biển cả” Năm cuối cùng đời ông, ông đã sống trong nơi tĩnh mịch hoàn toàn, và ông đã viết thư cho một người bạn như sau:

“Tôi có thể đoán chắc với bạn rằng: tôi đã tìm được hạnh phúc mà người ta có thể hy vọng được ở dưới đất này, trong cái nơi cô tịch hiện tôi đang sống đây, xa gia đình, xa bạn hữu quen thuộc? Ông còn nói thêm: **“Đây là tất cả bí quyết hạnh phúc trên mặt đất này: Hòa theo Thánh ý Thiên Chúa”**. Nhưng Marceau đã mức được ở đâu những tâm tình cao thượng đầy sự khuyến khích đối với ta như thế?

Ta hãy nghe người chép sử đời ông thuật lại: “Chính ông đã cho tái bản ở Lyon cuốn sách CHÚA QUAN PHÒNG rất bé nhỏ nhưng chứa đựng bao nhiêu cao siêu. Ngay năm 1842, Marceau đã gặp thấy cuốn sách đó ở Nantes. Tôi có thể đoán chắc với tất cả tấm lòng thành thực của tôi - ông thường nói với Thiếu Tá Le Bonbinne - rằng Thiên Chúa chỉ ban cho tôi đặc ơn được biết mấy trang đó cũng đủ để bù lại những sự khốn khó đủ thứ mà tôi phải chịu trong khi chỉ huy chiếc du thuyền, tôi thấy ơn đó rẻ quá. Đó là một cuốn sách giá trị vô song”.

Người ta sẽ không sững sốt trước những lời ca tụng đó, khi người ta biết rõ ràng hai tiếng tóm tắt tất cả học thuyết cuốn sách đó: **Nhìn thấy Chúa trong mọi sự, Phục tùng thánh ý Chúa trong mọi sự.**¹

Sau cùng chúng tôi thiết tưởng không làm giảm giá trị cuốn sách nhỏ này, trong khi thay đổi ít nhiều về cách trình bày và phân chia để giúp bạn đọc dễ hiểu hơn.

¹ Trích trong cuốn *Auguste-Marceau, Capitaine de frégate commandant l'Arche d'alliance*, của một Cha Dòng Đức Bà.

ĐOẠN THỨ NHẤT: THÁNH Ý THIÊN CHÚA TẠO THÀNH VÀ QUẢN TRỊ VẠN VẬT

Bàn về Thánh ý của Thiên Chúa, Thánh Tô-Ma lặp lại tư tưởng của Thánh Augustinô và dạy rằng: Thánh ý Thiên Chúa là căn nguyên, là lý do hiện hữu của vạn vật (Sum p.1, q.19 a, 4). Quả thế, vua Thánh Đavít đã viết: “Chúa tạo nên mọi sự *Ngài muốn*, trên trời, dưới đất, ngoài biển cũng như trong vực thẳm? (Tv 134,6). Trong sách Khải Huyền còn chép: “Lạy Chúa là Chúa Trời tôi, Chúa xứng đáng nhận lấy vinh quang, tôn quý, uy quyền, vì chính Chúa đã dựng nên muôn vật, và *nhờ thánh ý Chúa* mà các vật ấy đã có và đã được tạo nên” (Kh 4, 11). Cho nên chính thánh ý Thiên Chúa đã từ cái hư vô mà dựng nên các tầng trời cùng với tinh tú huy hoàng, đã dựng nên trái đất với tất cả các vật trên mặt địa cầu cũng như các vật chứa đựng trong lòng đất. Tóm lại mọi vật thụ tạo hữu hình hay vô hình, sống động hay vô tri giác, có trí khôn hay không, từ loài cao nhất đến loài thấp nhất đều do Chúa dựng nên.

Nếu Chúa đã dựng nên mọi vật *theo ý định của Ngài* như lời Thánh Phaolô nói (Ep 1, 11), thì việc các sự vật đó được gìn giữ và cai quản cũng do một ý định đó thì chẳng phải là rất hợp lý và rất mức cần thiết sao? Quả thực Đấng Khôn Ngoan đã dạy: *Vật gì có thể tồn tại được, nếu Chúa không muốn? Hay có thể tự bảo tồn được ngoài mệnh lệnh của Chúa?* (Kn. 1 1,26).

Các công việc của Thiên Chúa đều hoàn hảo - theo lời chép trong ca vịnh Moise (Đnl 32,4). Thực hoàn hảo đến nỗi chính Chúa là Đấng kiểm điểm nghiêm ngặt và phán đoán thẳng thắn đã nhận thấy rằng: khi công việc tạo thành đã hoàn tất thì vạn vật đều tốt và rất tốt nữa (St 1,31). Nhưng dĩ nhiên là Đấng đã dựng nên trái đất do sự khôn ngoan và giữ vững tầng trời bằng sự khôn ngoan (Cách ngôn 3, 19), thì cũng có thể hoàn toàn trong việc quản trị vạn vật cũng như trong việc tạo thành được. Vì thế Người không ngại nhắc lại cho chúng ta rằng: Chúa Quan Phòng xếp đặt mọi việc (Kn 12,13) đúng mức, chắc chắn (Kn 11,21), công minh và nhân hậu (Kn 12, 15; 15, 1). Và không ai có thể hỏi Người được rằng: Sao Chúa lại làm thế (Gv 8,4). Vì nếu Chúa đã chỉ định cho tạo vật một mục đích như ý Chúa muốn và tự chọn các phương thế để đưa tới mục đích đó, thì Ngài chỉ có thể chỉ cho một mục đích khôn ngoan và tốt lành, và chỉ hướng dẫn các vật đó đến mục đích bằng các phương tiện hoàn toàn và khôn ngoan mà thôi.

Thánh Phaolô nói: “Đừng có đại dột (Ep 5,17) nhưng các con hãy cố gắng để hiểu biết đâu là thánh ý Chúa, để khi thi hành theo ý muốn của Chúa, rồi chúng con sẽ được hưởng hiệu quả của lời Người đã hứa(Dt 10,36) nghĩa là được hạnh phúc đời đời, vì có lời chép rằng: “Thế gian sẽ tiêu tan cùng với những tham muốn của nó, nhưng người thi hành ý muốn của Chúa sẽ tồn tại muôn đời”. (1Ga 2,17).

I. Thiên Chúa qui định mọi biến cố tốt cũng như xấu

Không có việc gì xảy ra trong vũ trụ mà Thiên Chúa không muốn hay không ban phép. Điều đó phải hiểu một cách tuyệt đối về hết mọi sự - trừ tội lỗi.

-Các Giáo Phụ và các Thánh Tiến sĩ trong Giáo Hội đều đồng thanh dạy rằng: “Trong suốt đời ta, không có sự gì xảy ra do ngẫu nhiên. Thiên Chúa can thiệp vào khắp mọi nơi”.

-Chúa đã phán qua miệng tiên tri Isaia: *“Ta là Chúa và không còn Chúa nào khác nữa. chính Ta đã dựng nên sự sáng, tạo nên sự tối gây nên hòa bình, làm nên các sự dữ, chính Ta là Chúa làm nên mọi sự đó!”* (Is 45,6-7)

-Chúa đã dùng Moise để dạy dỗ: *Chính Ta làm cho chết, chính Ta làm cho sống, chính Ta làm cho bị thương, chính Ta chữa lành* (Đnl 32,39).

-Chúa còn phán trong Ca vịnh bà Anna mẹ ông Samuen: *“Chúa cất đi và ban sự sống, Chúa đưa đến mồ và kéo ra khỏi đấy, Chúa ban cho giàu có hay nghèo nàn, Người hạ xuống và nâng lên”* (1 Sam 2,6-7).

-Tiên tri A mốt nói: *“Có sự dữ gì xảy ra trong thành mà lại không do Chúa?”* (Am 3,6)

-Đấng Khôn Ngoan cũng tuyên bố: *“Sự lành, sự dữ, sống, chết, giàu nghèo, đều do Chúa”* (Hc 2,14).

Còn từng trăm chỗ nói như thế. Có lẽ bạn sẽ nói rằng: điều đó chỉ đúng cho một ít hiệu quả tất yếu như bệnh hoạn, chết, nóng lạnh, và một ít biến cố do những căn nguyên tự nhiên phát sinh, những căn nguyên này không có tự do. Còn đối với những việc tùy thuộc ý muốn tự do của con người, thì không phải như thế. Bạn sẽ vấn nạn rằng: giả như có ai nói xấu tôi, đánh đập hành hạ tôi, sao tôi lại dám cho rằng việc đó là do thánh ý Thiên Chúa, vì Chúa không những không muốn người ta xử đãi với tôi như thế, lại còn nghiêm cấm điều đó nữa. Rồi bạn kết luận: Người ta chỉ có thể bảo là do ý muốn của con người, do sự dốt nát hay ác tâm của người ta mà thôi? Thực, đó là tấm bình phong để người ta ẩn nấp để lẩn tránh những biến cố do tay Chúa xếp đặt, và để tự bào chữa một sự thiếu can đảm và tuân phục.

Tôi xin thưa với bạn rằng: Vô ích lắm, nếu bạn tưởng có thể tự hãnh về cách lập luận đó, để mong được thoát ly ra ngoài quyền lực Chúa quan Phòng. Chính Thiên Chúa đã phi bác lập luận đó. Theo lời Chúa phán ta phải tin rằng trong mọi chuyển biến, không có gì xảy ra, nếu Ngài không ra lệnh hay ban phép.

Bạn hãy nghe đây: Muốn phạt tội sát nhân và ngoại tình của vua Đavít, Chúa đã sai tiên tri Nathan đến bảo vua: *“Sao người đã khinh thị lời Ta và phạm tội trước mặt Ta? Người đã giết Uria, người đã cướp vợ y và đã dùng gươm con cháu Am mon mà giết y. Nay đây lời Chúa phán: Ta sẽ khiến từ nhà người nổi lên những tai họa giáng trên đầu người. Ta sẽ bắt các vợ người trước mặt người và Ta sẽ trao cho tên thân cận của người, nó sẽ làm nhục người giữa thanh thiên bạch nhật. Người đã phạm tội trong nơi kín, còn Ta, Ta sẽ phạt người cho cư dân Israel trông thấy giữa ban ngày (2 Sam 12,9-12).*

Đến sau khi dân Do Thái, vì những tội ác, đã xúc phạm đến Chúa quá nhiều và khiêu khích phép công bằng Chúa, Người lại phán: *“Assur là chiếc roi chiếc gậy của cơn thịnh nộ Ta, Ta sẽ dùng Assur làm dụng cụ oán phạt. Ta sẽ sai y đến dân bất trung, Ta sẽ truyền cho y tiến phạt dân Ta giận dữ, y sẽ tước đoạt cướp bóc và giày đạp nó dưới chân như bùn nhơ ngoài đường” (Is 10,5-6).*

Đó tôi xin hỏi bạn, Thiên Chúa có thể tuyên bố rõ rệt hơn Người là căn nguyên những tai họa mà Absalon đã làm cho vua cha phải chịu, và vua xứ Assyria đã làm cho dân Do Thái không? Rất dễ trưng thêm nhiều thí dụ khác, nhưng như thế cũng đã đủ.

Nên chúng ta phải kết luận với Thánh Augustinô rằng: *“Tất cả mọi sự xảy ra ở trần thế này trái với ý muốn chúng ta (bất kỳ do người ta hay bởi đâu) đều là do ý muốn của Thiên Chúa, do sự xếp đặt của Chúa quan Phòng, do mệnh lệnh và quyền điều khiển của Chúa. Nếu vì trí khôn ta yếu đuối không thể hiểu rõ được lý do các việc đó, chúng ta hãy nhận là việc Chúa Quan Phòng, chúng ta hãy tôn vinh Chúa vì được trực tiếp nhận những cái đó bởi tay Người, hãy tin chắc không phải là vô lý mà Chúa gửi đến cho ta”.*

Dân Do Thái kêu trách cho rằng chúng phải chịu lưu đầy và các sự khốn khó là do số phận hẩm hiu và bởi những lý do ngoài ý muốn Thiên Chúa. Nhưng tiên tri Giêrêmia đã trả lời cho họ: *“Ai là người có lời nói có sức phát sinh một hiệu quả*

nào, nếu Chúa không ban lệnh cho người đó? Không phải rằng các sự lành sự dữ đều do miệng Đấng Cao Cả ư? Như thế tại sao người ta dám lăm bắm kêu trách vì những hình phạt do tội lỗi của mình gây nên? Phần chúng ta, chúng ta hãy hồi tâm lại, hỏi lương tâm ta; ta hãy sửa đổi cách ăn ở và trở về cùng Chúa. Chúng ta hãy nâng tâm hồn lên trời, giơ tay lên cầu Chúa và thưa với Người rằng: Chúng tôi đã hành động bất chính, chúng tôi đã kéo cơn giận Chúa xuống trên mình chúng tôi, vì thế Chúa đã không nghe lời chúng tôi” (Ai ca 3,37-42). Những lời đó không đủ rõ ràng sao?

Chúng ta còn phải tìm ích lợi cho ta bởi những biến cố đó nữa. Chúng ta hãy cẩn thận qui hoàn mọi sự cho ý muốn Thiên Chúa, và tin chắc rằng mọi sự đều được hướng dẫn do tay Chúa hiền từ như một người cha. Thiên Chúa có thể muốn hay ban phép xảy ra những việc dữ thế nào được?

Nhưng có lẽ bạn còn nói: Trong mọi hành động đó đều có tội lỗi. Vậy Thiên Chúa có thể muốn những việc đó, hay tham dự vào những việc đó thế nào được, vì Chúa là chính sự Thánh Thiện không thể đi đôi được với tội lỗi?

Vâng, Thiên Chúa không bao giờ và không có thể là tác giả của tội lỗi. Nhưng chúng ta đừng quên rằng, trong bất kỳ tội nào, phải phân biệt hai phần - theo các nhà Thần học - một phần *tự nhiên* và một phần *luân lý*. Ví dụ, trong hành động đáng tiếc của người ta: đều có cử động cánh tay đập vào vai bạn, cử động của lưỡi xỉ nhục bạn và cử động của ý muốn đi trạch ra ngoài lề phải và luật Chúa. Nhưng *tác động vật lý* của cánh tay hay của lưỡi cũng như mọi sự vật tự nhiên, đều bản nhiên tốt lành, và không gì ngăn cản nó phát sinh cùng với và nhờ sự trợ giúp của Chúa. Cái xấu, cái mà Thiên Chúa không thể giúp đỡ được và Người không thể là tác giả được, đó là cái *chủ ý khiếm khuyết, phi pháp* mà ý muốn con người lồng vào hành động đó.

Bước đi của một người què, xét về phương diện là một cử động, đúng thực là do linh hồn và chân. Còn cái khuyết điểm làm cho bước đi khập khiễng là chỉ do chân thôi. Cũng thế, tất cả mọi hành động xấu đều phải nói là do Chúa và do

người ta xét theo phương diện những hành động đó là những việc tự nhiên, vật lý; nhưng xét theo phương diện nó phi pháp, tội lỗi, thì chỉ là do ý muốn của người ta thôi.

Nếu người ta đánh hay nói xấu bạn, thì các cử động của cánh tay hay của lưỡi không phải là tội lỗi, và Thiên Chúa rất có thể và thực là tác giả của cử động đó. Người ta, cũng như bất cứ tạo vật nào không thể tự mình sống hay cử động, nhưng phải nhờ Thiên Chúa hành động trong con người và qua con người. Vì theo lời Thánh Phaolô, *“Chúng ta sống, động và tồn tại trong Thiên Chúa”* (Tđcv 17,28). Cái ác ý hoàn toàn của người ta, và chỉ ở điểm này mới là tội: Thiên Chúa không hề dự phần vào, nhưng Người làm thình để khởi thương tổn đến tự do.

Hơn nữa khi Thiên Chúa cùng giúp sức cho người làm bị thương hay lấy một của cải đó, vì bạn đã lạm dụng chúng và chúng sinh hại cho linh hồn bạn; Chúa không hề muốn rằng người hung ác hay tên trộm cướp đó dùng một tội ác mà phạm tới bạn. Điều đó không bao giờ Chúa muốn, nhưng chỉ là ác ý của người ta.

Tỉ dụ sau đây giúp ta hiểu rõ hơn. Một tội nhân bị kết án tử hình do một án phạt công bình. Nhưng đao phủ là kẻ thù riêng của tội nhân, và thay vì thi hành án của quan tư pháp do nhiệm vụ, đao phủ lại làm vì lòng oán ghét báo thù. Như thế không hiển nhiên là quan án không tham dự gì vào tội ác của tên đao phủ ư? ý muốn của quan án không phải là muốn cho người đao phủ phạm tội đó, nhưng chỉ muốn cho công lý được bảo toàn và tội nhân phải chịu phạt đền tội.

Cũng thế, Thiên Chúa không thể tham dự cách nào vào hành động ác độc của người đánh hay ăn trộm của bạn: đó là hành động riêng của họ. Thiên Chúa, như chúng tôi đã nói, muốn sửa lỗi bạn, muốn cho bạn tự khiêm, cho bạn mất của cải để cứu thoát bạn khỏi nét xấu và đem bạn vào đường nhân đức. Nhưng ý định nhân từ thương xót đó có thể thi hành bằng trăm ngàn cách mà không có tội lỗi, không có dự phần gì vào tội lỗi của con người mà Chúa dùng làm khí cụ để thi hành. Và trong thực tế, không phải ác ý hay tội lỗi của người ta làm bạn

đau khổ, nhục nhã hay mất của, nhưng chính là sự mất sức khỏe, danh dự và của các vật chất. Tội lỗi chỉ làm hại người có tội thôi: chính vì thế mà chúng ta phải phân biệt, trong những việc như thế, phía tốt và phía xấu, phân biệt điều Thiên Chúa dùng người ta thi hành với cái mà ý muốn của con người được Chúa dùng đã tự mình thêm vào.

Thí dụ thực hành

Thánh Grêgôriô lại trình bày chân lý đó dưới một hình thức khác. “Một thầy thuốc ra lệnh cho đĩa hút máu bệnh nhân. Trong lúc hút máu bệnh nhân, mấy con vật nhỏ bé đó chỉ có ý hút cho no thỏa đến giọt máu cuối cùng. Nhưng thầy thuốc lại không có chủ ý nào khác ngoài việc rút hết máu độc ở bệnh nhân ra, và như thế là chữa được bệnh nhân. Giữa sự hung hăng hút máu của mấy chủ đĩa, với cái mục đích sáng suốt của thầy thuốc, không có gì giống nhau. Cho nên bệnh nhân không có vẻ gì là đau khổ. Bệnh nhân không nhìn đến cái khía cạnh mấy chú đĩa ác tâm, bệnh nhân chỉ cố sức làm tiêu tan sự tởm gớm của cái hình dáng ghê sợ của mấy chủ đĩa. Họ còn bằng lòng và ủng hộ hành động đó vì biết rõ rằng mấy chú đĩa chỉ hành động vì thầy thuốc nhận thấy như thế là có ích cho việc chữa bệnh”.

Thiên Chúa dùng người ta cũng như thầy thuốc dùng đĩa. Cho nên chúng ta cũng phải không được dừng lại ở những dục vọng của những người được Thiên Chúa ban quyền hành động đến ta, cũng không được khó chịu vì những ác ý của họ. Ta lại phải giữ mình không được thù ghét họ. Quả thế dù họ có những nhận định riêng biệt nào đi nữa, đối với ta lúc nào họ cũng chỉ là những dụng cụ cứu rỗi được điều khiển do bàn tay nhân từ của Thiên Chúa khôn ngoan và phép tắc, chỉ cho phép họ hành động tùy với lợi ích của ta. Cho nên ta phải cố gắng thu lượm lấy những mỹ quả hơn là lo chống đối những xâm phạm của họ, vì đó thật là những xâm phạm do Chúa gây nên. Điều đó đúng thực cho mọi tạo vật bất kỳ

loài nào. Không một vật nào có thể hành động vào ta được nếu Chúa không ban quyền.

Học thuyết này rất quen thuộc đối với những linh hồn thực được Chúa soi sáng. Chúng ta thấy một tấm gương sán lạn như Thánh Gióp. Thánh nhân mất hết con cái của cải mà Thánh nhân nói: *Chúa đã ban cho tôi mọi sự và Chúa tôi lại cất lấy mọi sự, Chúa muốn thế nào, thì đã xảy ra như thế Xin chúc tụng Danh Chúa* (Gióp 1, 21). Thánh Augustinô chú thích rằng: *Bạn hãy xem Thánh Gióp không nói: Chúa đã ban cho tôi mà quỷ đã cướp mất, nhưng Thánh nhân đã sáng suốt nói rằng: Chính Chúa đã lấy đi. Công việc đã xảy ra như Chúa muốn, chứ không theo ý quỷ.*

Thí dụ về ông Giuse cũng không kém rõ ràng. Thực do ác ý và với một mục đích xấu mà các anh ông đã bán ông cho bọn lái buôn. Tuy nhiên vị Thánh Tổ phụ đó vẫn cho là mọi sự đều do Chúa Quan Phòng. Chính ông đã nhiều lần nói: *Chúa đã sai tôi sang Ai Cập trước để cứu giúp anh em, Chúa đem tôi đến đây để gìn giữ mạng sống cho anh em, để anh em có của ăn mà sống. Không phải do ý định của anh em mà tôi được đưa tới đây, nhưng là do ý muốn của Thiên Chúa đã muốn làm cho tôi nên Hoàng thân của vua Pharaon, làm chủ trong hoàng đãi, và làm vương hầu trong cả nước Ai Cập* (St 45,7-8).

Nhưng chúng ta hãy ngắm nhìn Chúa Cứu Thế, là Đấng Thánh vô cùng đã bỏ trời xuống thế, dùng gương lành và lời giảng dạy để giác ngộ chúng ta. Thánh Phêrô, do một tấm lòng hăng hái mù quáng thúc đẩy, đã muốn can ngăn Chúa đừng chịu khổ, và ngăn bọn lính không được chạm tới Thánh Thể Chúa. *Nhưng Chúa Giêsu đã phán cùng Thánh Phêrô: Chén Cha Ta đã ban cho Ta, tại sao Ta không uống?* (Ga 18,11).

Như thế Chúa Giêsu đã cho rằng các đau khổ và tủ nhục Người chịu trong cuộc tử nạn, không phải là do bọn Do Thái đã tố cáo Ngài, không phải do Giuđa phản bội, không phải do Philatô đã kết án Ngài, cũng không phải do bọn lý hình

đã làm khổ Ngài, không phải do quỷ dữ đã thúc đẩy bọn người khốn nạn đó, tuy họ là những căn nguyên trực tiếp gây ra những đau khổ cho Ngài, nhưng là do Thiên Chúa. Thiên Chúa đây được coi như một người cha yêu thương vô cùng, chứ không được phép coi như một vị thẩm phán nghiêm thẳng.

Không bao giờ chúng ta được cho rằng do quỷ, do người ta, ta hãy nói rằng do Chúa là căn nguyên đích thực, nếu chúng ta bị mất của, bị bắt mẫn, bị đau khổ, bị tủ nhục. Thánh Đôrôtê nói: “Hành động thế khác tức là ta đã làm như một con chó trút tất cả sự tức giận vào hòn đá, thay vì cho là do bàn tay người đã tung hòn đá đó tới”. Cho nên bạn hãy cẩn thận đừng nói: người nọ là căn nguyên tai họa tôi đang chịu, người kia đã gây nên việc rủi ro của tôi. Các tai họa của bạn không phải là việc của người phạm, nhưng là việc của Chúa. Nhưng chúng ta được an tâm, là vì Thiên Chúa tốt lành vô cùng, bao giờ cũng hành động rất mức khôn ngoan, và với những mục đích thánh thiện cao cả.

II. Thiên Chúa dựng nên vạn vật một cách khôn ngoan vô cùng

Lời sách Huấn ca: *Tất cả khôn ngoan đều do Thiên Chúa là Chúa Cao Cả. Lúc nào sự khôn ngoan cũng có ở nơi Người và có trước các thời đại, và Người đã tỏ ra trong các công trình của Người (Hc 1,10).* Vua Thánh Davit trong Thánh vịnh lại nói: *Lạy Chúa, những công việc của Chúa huy hoàng biết bao! Chúa đã dựng nên vạn vật với sự khôn ngoan dường nào! (Tv 103,24).* Vì Thiên Chúa là sự khôn ngoan vô cùng và tự mình hành động, nên chỉ có thể hành động một cách vô cùng khôn ngoan thôi. Vua Đavít còn nói: *Những công trình của Chúa thực vĩ đại, mọi việc đều hợp ý như Ngài muốn (Tv 110,2).* Và nhất là sự khôn ngoan của Chúa đã được biểu lộ rõ rệt trong sự xứng đối giữa những phương thế Chúa dùng và mục đích Chúa đặt. Sách Khôn ngoan: *Sức Quan Phòng tới đến từ đâu này đến đâu kia một cách mạnh mẽ và xếp đặt mọi sự một cách êm đềm (Kn 8, 1).*

Vì thế nhiều vị Thánh Tiến sĩ nghĩ rằng: Tương đối theo các hoàn cảnh thì mọi công trình của Chúa đều hoàn toàn đền nổi không thể hơn được, và tốt lành tốt độ. Lời Thánh Basiliô: “Chúng ta phải thấm nhuần tư tưởng này là chúng ta là công trình của một Người thợ tài nghệ: Người phân phát cho ta những vật to cũng như vật nhỏ, tùy theo sự Quan Phòng rất khôn ngoan, đến nỗi không gì xảy đến cho ta ngoài ý muốn của Ngài, không có gì xấu, cũng không có gì có thể quan niệm tốt hơn được”.

Vua Đavít còn nói: Những công trình của Chúa thực vĩ đại, mọi việc đều hợp như ý Ngài muốn (Ps. 110,2). Và nhất là sự khôn ngoan của Chúa đã được biểu lộ rõ rệt trong sự xứng đối giữa những phương thế Chúa dùng và mục đích Chúa đặt. Sự Quan Phòng tới đến từ đầu này đến đầu kia một cách mạnh mẽ, và xếp đặt mọi sự một cách êm đềm (Sap. 8,1). Chúa Quan Phòng quản trị người ta một cách thứ tự lạ lùng. Chúa mạnh mẽ dẫn đưa người ta đến hạnh phúc, nhưng không cưỡng ép bắt buộc, Chúa rất êm dịu, không những êm dịu mà còn khôn ngoan hiểu biết nữa.

Lời Đấng Khôn Ngoan: *Lạy Chúa, Chúa là Chúa trên hết, Chúa đã thi hành những quyết định một cách kiên nhẫn từ từ, và Chúa cai quản chúng tôi rất dè dặt* (Kn 12,18). Chúa có một quyền lực vô cùng không có gì có thể chống lại được, nhưng đối với chúng tôi Chúa không hề dùng quyền tuyệt đối của oai quyền tối cao đó. Chúa xử đối với chúng tôi rất hiền hậu. Chúa đã đoái thương, hóa nên giống bản tính yếu hèn chúng tôi, đặt chúng tôi mỗi người vào một địa vị xứng hợp, và đặc biệt nhất để thực hiện việc cứu rỗi riêng mình. Chúa chỉ xử đối với chúng tôi rất dè dặt như những người biểu hiệu cho hình ảnh Chúa, có một nguồn gốc cao quý, và tùy theo địa vị chúng tôi, Chúa không điều khiển với một tính cách độc đoán như đối với những người nô lệ, nhưng nương nể và thận trọng. Chúa đã đối xử với chúng tôi, như lời Cantacuzène, với một sự thận trọng như khi người ta phải động đến một chiếc bình pha lê cũ hay một bình sứ dòn

mỏng, người ta chỉ sợ làm bể. Để mưu ích cho chúng tôi, chỉ cần cho chúng tôi chịu cực, cần gửi tới cho chúng tôi một cơn bệnh, cần bắt chúng tôi bị mất của ít nhiều, cần bắt chúng tôi chịu đau khổ ư? Bao giờ Chúa cũng hành động một cách thận trọng và như kiêng nể chúng tôi.

Quan thái phó phạt một ông hoàng trẻ mà ông phải đảm nhiệm việc giáo dục, khác xa cách ông phạt một tên hầu. Nhà giải phẫu được ủy nhiệm cắt một chi thể của một ông lớn sẽ phải ý tứ gấp bội, để vị đó bớt phải chịu đau đớn hết sức, và chỉ tùy cần cho vị đó được lành mạnh. Hơn nữa, một người cha bó buộc phải sửa phạt người con yêu dấu, bó buộc phải hành động cho đứa con được ích lợi, nhưng bàn tay ông run vì cảm kích và vội vã cho chóng xong việc. Thiên Chúa cũng thế, Người xử đãi với ta như những tạo vật cao quý, rất được Ngài kính nể, như những người con: *Người chỉ sửa phạt vì yêu* (Kh 3,19).

Thử thách và hình phạt đều là những Hồng ân của Chúa và là dấu hiệu của lòng thương xót của Người.

Thánh Phaolô dạy ta: *Chúng con hãy nhìn ngắm Chúa Giêsu là căn nguyên và cùng đích của đức tin* (là Chúa Con độc nhất và yêu dấu, nơi Người Đức Chúa Cha đã được hoàn toàn sống khoái...) *Chúng con hãy nghĩ đến Đấng đã chịu phản đối do các người tội lỗi làm nguy chống đối Người, để chúng con khỏi ngã lòng và tâm hồn chúng con khỏi thất vọng. vì chúng con chưa kháng cự đến phải đổ máu* (như chính Chúa đã làm) *trong khi chống lại tội lỗi, và chúng con quên sự yên ủi Chúa gửi đến cho chúng con như con cái người. Khi người phán dạy: Hỡi con, con đừng khinh hình phạt của Chúa: khi Chúa quở trách con đừng ngã lòng. Vì Chúa phạt kẻ Chúa yêu và đánh kẻ Chúa nhận làm con cái. Các Con hãy kiên nhẫn trong các cơn thử thách, vì Chúa xử với chúng con như con cái: và con cái nào lại không được Cha sửa phạt* Dt 12,2-7).

Nói tóm lại Thiên Chúa chỉ hành động với một mục đích cao cả và chí thánh là cho Người được hiển vinh và loài thụ tạo được ích lợi. Người tốt lành vô cùng,

và Người chính là sự Tốt Lành, Người tìm cách lôi kéo mọi tạo vật đến với Người, để cho chúng nên hoàn toàn, Người thông cho chúng những đặc tính và tia sáng của bản tính Người, tùy theo sức chúng có thể lĩnh nhận được. Nhưng, nhờ những giây liên lạc chặt chẽ giữa Chúa và ta, nhờ sự kết hợp bản tính ta với bản tính Người trong Ngôi Hai, chúng ta còn là đối vật của lòng nhân hậu và chăm chút ân cần của Người cách đặc biệt. Người hành động xếp đặt trong mình ta và chung quanh ta vừa tầm sức ta ngõ hầu khiến cho mọi sự đều có thể giúp cho lợi ích và sự hoàn thiện của ta, nếu chúng ta muốn cộng tác vào việc Quan Phòng của Người.

Những cơn thử thách bao giờ cũng vừa sức ta.

Chúng ta đừng bối rối trong những cơn gian nguy đôi khi chúng ta mắc phải. Chúng ta nên biết rằng những gian nguy đó có mục đích phát sinh trong ta những kết quả cứu rỗi, nên đã được cẩn thận xếp đặt tùy theo nhu cầu của ta, do sự khôn ngoan của Thiên Chúa. Người biết đặt giới hạn cho chúng ta cũng như đã định mốc giới cho biển cả. Đôi khi gặp những cơn cuồng phong, biển muốn tràn ngập cả những vùng rộng lớn, nhưng biển đã tôn trọng ranh giới của bờ bãi, chỉ làm tan vỡ những làn sóng ồ ạt vào đám cát lưu chuyển. Cũng thế, không có sự khốn khó nào, không có cơn cám dỗ nào mà Thiên Chúa không đặt giới hạn. Có khốn khó không phải để làm cho ta hư mất, như để cứu vớt ta. *Thánh tông đồ Phaolô viết: Thiên Chúa trung thành, Người không để cho anh em phải cám dỗ hay khốn khó quá sức anh em (1 Cr 10, 13).* Nhưng anh em cần phải chịu như thế, vì *phải qua nhiều cơn khốn khó để vào nước Thiên Chúa (Tđcv 14,22),* theo gót Chúa Cứu Thế đã nói về chính mình Người: *Chúa Kitô đã không phải chịu tất cả những sự đó rồi mới bước vào vinh quang sao? (Lc 24,26).*

Nếu các bạn từ chối những gian khổ đó, chắc các bạn đã hành động ngược với ích lợi của các bạn. Các bạn giống như một khối cẩm thạch trong tay nhà điêu khắc. Nhà điêu khắc phải làm bật tung ra các mảnh vụn, phải đục, phải mài

mới thành một pho tượng khéo. Thiên Chúa muốn biến bạn thành hình ảnh sống động của Người: bạn chỉ nên nghĩ đến việc nắm chắc trong tay Người để Người luyện đẽo bạn.

Hãy tin chắc rằng Chúa không đục một vết rất nhỏ nào trái nghệ thuật hoàn thiện, không cần thiết theo ý định của Người và không quy về việc thánh hóa bạn, vì như Thánh Phaolô nói: *y muốn của Thiên Chúa là các bạn phải nên thánh thiện* (1 Thess 4,3).

ĐOẠN THỨ HAI: NHỮNG ÍCH LỢI LỚN LAO THÂU ĐƯỢC BỞI VIỆC HOÀN TOÀN TUÂN PHỤC THÁNH Ý CHÚA

Việc thánh hóa ta là cứu cánh Thiên Chúa sắp đặt trong tất cả việc Người xử đối với ta. Ôi! Nếu ta để mặc Người hành động sao Người lại không thi hành trong ta, vì danh dự của Người và vì lợi ích của ta! Chính vì bầu trời không hề cưỡng lại hành vi của các Thiên Thần cai quản, nên các chuyển vận mới huy hoàng, điều hòa và ích lợi như thế. Chúng ta rao sự vinh quang của Thiên Chúa, và nhờ ảnh hưởng của chúng, nhờ sự luân chuyển bất di dịch của ngày đêm chúng đã bảo toàn được trật tự trong vũ trụ. Nếu chúng chống lại quyền điều khiển đó, và nếu thay vì di chuyển theo đường đã vạch ra, chúng lại theo một chuyển động khác, ngay lập tức chúng sẽ rơi vào tình trạng hỗn độn kỳ cục và sẽ kéo theo cả vũ trụ vào con đường hỗn loạn đó. Cũng thế, khi ý muốn của con người để cho ý muốn Thiên Chúa điều khiển, lúc đó tất cả mọi sự trong cái “thế giới tí hon” đó, tất cả mọi tài năng của linh hồn, mọi phần thân thể đều được hòa hợp và chuyển động rất đều đặn. Nhưng sẽ mất tất cả những ích lợi đó và lâm vào cảnh hỗn độn vô cùng ngay khi ý muốn ta chống lại với ý muốn Thiên Chúa và đi trệch ra ngoài.

I. Nhờ sự tuân phục ý Chúa, người ta tự thánh hóa

Vậy sự thánh hóa và hoàn hảo của ta ở tại đâu? Thánh Phanxicô đệ Sa lê nói:

“Có người cho là tại nhiệm nhứt, người khác bảo tại việc làm phúc bố thí, người khác lại bảo do việc năng chịu các bí tích, người khác bảo tại cầu nguyện. Còn tôi, tôi không biết có sự hoàn thiện nào khác ngoài mến Chúa hết lòng. Không có lòng mến đó, tất cả những nhân đức chỉ là một đồng đá đang đợi được xử dụng và sinh kết quả”. Điều đó không ai được nghi nan.

- Kinh Thánh đầy những câu như thế. *Con hãy mến Chúa là Chúa con hết lòng, hết linh hồn, hết trí khôn con. Đó là lời Chúa Giêsu Kitô dạy: điều răn thứ nhất và trọng nhất (Mt 22,37-38). Thánh Phaolô dạy: Trên hết mọi sự, các con hãy có đức ái là gây nối kết sự hoàn thiện (Col 3, 14).*

Nhân đức cao siêu nhất và hoàn toàn nhất là đức Mến Chúa.

-Cha Rodriguez: “Cũng thế, việc sâu nhiệm hoàn toàn và sướng khoái nhất trong lòng mến đó, là triệt để vâng phục ý muốn Thiên Chúa và trong mọi sự chỉ theo ý muốn Thiên Chúa mà thôi”.

-Các nhà Thờn học và Luân lý đều nói theo Denys Paréopagite và Thánh Giêronimô rằng: “Kết quả chính của tình yêu là hợp nhất tâm hồn của các người yêu nhau khiến cho họ chỉ có một lòng muốn thôi. Vì vậy chúng ta càng tuân phục ý muốn Thiên Chúa, tất nhiên chúng ta càng tiến tới trong đường hoàn thiện. Nếu ta chống đối lại, chúng ta sẽ lùi bước ngay.

-Thánh Têrêxa, một cây đèn sáng của thời đại, thường nói với chị em trong dòng: “Ai muốn chuyên chú suy nguyện, thì phải quyết chí đem hết tâm lực làm cho ý muốn mình hợp với ý muốn Thiên Chúa. Chị em hãy tin chắc rằng sự tuân phục đó là điều cốt yếu của sự hoàn thiện cao nhất chúng ta có thể tới được. Ai cần làm như thế, sẽ được các ơn trọng nhất của Chúa, và sẽ tiến bước nhanh

nhất trong đời sống nội tâm. Chị em đừng tin rằng còn bí thuật gì khác nữa, tất cả sự thánh thiện của ta chỉ có thể thôi”.

-Chân Phước Stéphanie de Soncino, nữ tu Dòng Đa Minh, một hôm được đem lên trời chiêm ngưỡng hạnh phúc của các Thánh. Bà thấy linh hồn các Thánh chen lẫn với đoàn Thiên Thần, tùy theo mức độ công nghiệp của mỗi vị. Bà nhận thấy giữa các Thiên Thần Sốt Mẩn cũng có nhiều người bà đã quen biết trước khi qua đời. Bà hỏi những linh hồn đó tại sao được đưa lên bậc cao sang danh vọng như thế? Các Ngài trả lời: Được thế là vì các Ngài đã tuân theo và kết hợp ý muốn các Ngài với ý muốn Thiên Chúa khi các Ngài còn sống ở dưới đất. Vậy nếu sự tuân theo ý Chúa đó đã đưa các linh hồn trên trời tới điểm cao nhất của tòa vinh quang là tòa các Thiên Thần Sốt Mẩn, thì cần phải kết luận rằng ở đời này sự tuân theo ý Chúa sẽ đem các linh hồn lên độ cao nhất của thánh sủng và là nền tảng của sự hoàn thiện cao nhất loài người có thể tới được.

Việc ý muốn ta hoàn toàn tùng phục Chúa là của lễ đẹp đẽ nhất, vinh danh nhất dâng lên Thiên Chúa mà người ta có thể làm được, vì là việc hoàn toàn nhất của Đức ái, một nhân đức cao trọng và giá trị nhất trong các nhân đức. Bởi thế người thi hành được sự tùng phục đó, chắc chắn mỗi giây phút sẽ được những kho tàng vô giá và chỉ trong ít ngày người đó thu tích được nhiều của cải thiêng liêng hơn những người khác phải vất vả trong nhiều năm.

-Câu chuyện thời danh sau đây của một vị Thánh trong Dòng do ông Césaire thuật lại sẽ nêu cao cho chúng ta một tấm gương rất đặc biệt về điểm này. Vị Thánh đó, trong các công việc bề ngoài, không khác gì các thầy dòng khác cùng ở trong tu viện. Nhưng ngài đã tới đến tột điểm trọn lành thánh thiện đến nỗi bệnh nhân chỉ động đến áo ngài là được khỏi bệnh. Cha Bề trên tu viện một hôm nói với thầy rằng: Người rất lấy làm lạ sao thầy không ăn chay, không thức khuya, không cầu nguyện nhiều hơn các thầy khác mà lại làm được nhiều phép lạ như thế. Và Cha Bề trên hỏi thầy nguyên nhân tại đâu? Thầy dòng nhân

đức thừa: Chính thầy cũng lấy làm lạ hơn nữa về việc đó và thầy cũng không biết tại sao lại được như thế. Nhưng thầy tưởng rằng có lẽ vì bao giờ thầy cũng lo lắng muốn tất cả những sự Chúa muốn. Và thầy đã được từ trời ban cho ơn tiêu biến ý muốn của thầy trong ý muốn Thiên Chúa. Thầy không hề làm gì mà không tuân phục ý muốn Thiên Chúa, trong việc to cũng như việc nhỏ. Thầy lại nói thêm: Được may mắn con cũng không cậy mình, phải khốn khó cũng không nản chí hơn, vì con nhận lãnh bởi tay Chúa bất cứ sự gì, không hề xem xét... Con không hề xin cho các việc xảy ra như ý muốn tự nhiên con ao ước. Con chỉ xin cho xảy ra hoàn toàn như ý Chúa muốn. Tất cả kinh nguyện của con chỉ có một mục đích là xin cho thánh ý Thiên Chúa được thực hiện hoàn toàn trong con và trong mọi tạo vật.

Cha Bề trên hỏi:

- Vậy ngày quân địch đốt kho lúa với tất cả lúa thóc và súc vật dự trữ để cung cấp cho nhu cầu của tu viện, thầy không xúc động sao?

- Thừa không, trái lại trong những lúc xảy ra các việc như thế, con có thói quen tạ ơn Thiên Chúa. Con tin chắc rằng Người ban phép như thế để vinh danh Người và ích lợi cho ta. Con không hề lo lắng chúng ta có nhiều hay ít để sinh sống. Con biết rằng, nếu chúng ta hoàn toàn tin cậy vào Chúa, Chúa sẽ rất có thể dễ dàng nuôi ta bằng một mẩu bánh nhỏ cũng như bằng cả một chiếc bánh nguyên vẹn. Nghĩ như thế, nên lúc nào con cũng an tâm và vui vẻ, dù xảy ra tai biến đến đâu.

Từ đó Cha Bề trên không ngạc nhiên khi thấy vị tu hành đó làm phép lạ nữa. quả thực trong sách Thánh đã chẳng chép đó ư: *Thiên Chúa sẽ làm theo ý kẻ kính sợ Người. Chúa sẽ nhận lời họ kêu cầu và cứu vớt họ. Chúa gìn giữ mọi kẻ yêu mến Người* (Tv 144, 19-20). Và nơi khác: *Chúng ta biết rằng mọi sự đều giúp ích cho kẻ mến Chúa* (Rm 8,28).

II. Tuân phục thánh ý Chúa làm cho người ta được hạnh phúc ngay ở đời này

Việc ý muốn ta vâng phục ý muốn Thiên Chúa không những chỉ giúp để thánh hóa ta, mà còn làm cho ta được hạnh phúc ngay ở đời này. Vì nhờ đó người ta được bằng an hoàn toàn nhất có thể hưởng được ở đời này. Đó là một phương thể biến trái đất thành thiên đàng. Người ta có thể thấy rõ điều đó trong lời mở đầu cuốn nhỏ này. An-phong Đại đế, vua xứ Aragon và Naples, là một ông vua rất khôn ngoan, học thức rộng, cũng đã hiểu biết rõ ràng chân lý đó. Một hôm có người hỏi vua xem ai là người vua cho là sung sướng nhất trên đời. Vua đáp, đó là người hoàn toàn bỏ mình theo ý Chúa, người đó lĩnh nhận mọi việc xảy ra, may mắn cũng như rủi ro, đều bởi tay Chúa.

Chúa phán với dân Do Thái :*Nếu các người chú ý giữ các điều ta răn dạy, các người sẽ bơi lội trong con sông an bình* (Is 48, 1 8). Eliphaz, một trong ba người bạn ông Gióp cũng đã nói tương tự như thế: *ông hãy tuân phục Chúa, ông sẽ được bình an... Đấng Toàn Năng sẽ tuyên chiến với kẻ thù của ông và sẽ cho tâm hồn ông được đầy khoái lạc* (Gióp 22,21-26). Đó cũng là điều - các Thiên Thần ca hát trong khi Chúa Cứu Thế giáng sinh: *Sáng danh Thiên Chúa trên trời cao, bằng an dưới thế cho người thiện tâm* (Lc 2,14). Vậy ai là người thiện tâm, nếu không phải là những người có ý muốn giống ý muốn tuyệt hảo của Thiên Chúa. Mọi ý muốn qui hướng lối khác tất nhiên sẽ xấu xa, và vì thế không có thể được hưởng sự bình an Chúa hứa cho những người thiện tâm.

Quả thật, để có thể hưởng được bình an, phải không có sự gì trái với ý muốn ta, hết mọi sự đều phải xảy ra như lòng ta mong ước. Nhưng ai là kẻ có thể tự hào mình được hạnh phúc như thế, nếu không phải là người có ý muốn hoàn toàn giống ý muốn Thiên Chúa. Lời Chúa phán qua miệng tiên tri Isaia: *Các người hãy nhớ rằng Ta là Chúa và không còn chúa nào khác ngoài Ta ra. Chính Ta*

đã tuyên bố ngay từ đầu các điều sẽ xảy ra ngày cuối hết. Chính Ta đã nói trước các việc rất lâu trước khi chúng xảy ra. và tất cả các quyết định của Ta sẽ có hiệu quả và mọi ý muốn của Ta sẽ được thi hành (Is 46,9- 10). Người ta thường nói rằng: Đối chọi với Chúa, sẽ thua cuộc. Ý muốn nào muốn đối chọi với ý muốn Thiên Chúa nhất định sẽ bị thua, và thay vì được an bình hạnh phúc, người đó chỉ hứng lấy nhục nhã và cay đắng. Thiên Chúa khôn ngoan và toàn năng, có bao giờ ai chống cưỡng lại mà được bình an đâu? (Gióp 9,4). Chỉ có kẻ này được sự bình an hạnh phúc của Chúa vượt quá mọi sự (Phil 4,7) là kẻ có ý muốn hoàn toàn giống và kết hợp với ý muốn Thiên Chúa. Chỉ có kẻ đó nói được như chính Thiên Chúa rằng: Mọi ước muốn sẽ được thực hiện vì chỉ muốn điều Thiên Chúa muốn và chỉ muốn có thể thôi. Cho nên bao giờ người đó cũng được mọi điều mình muốn và chỉ được điều mình muốn thôi.

Đấng Khôn Ngoan nói: *Dù người công chính bị điều gì cũng không có thể làm người đó buồn sầu được (Cn 12,21), không có thể làm mất sự bình an của tâm hồn họ. Vì không có sự gì xảy ra trái ý họ và không có sự gì trên đời có thể làm cho họ khổ sở được. Cha Salvien nói: “Không ai khổ sở do tâm tình của kẻ khác, nhưng chỉ do tâm tình của riêng mình. Người ta không nên nhìn nhận một cách sai lầm rằng những người thật sung sướng theo ý nghĩ của họ và do chứng của lương tâm họ lại bị khổ sở. Đối với tôi, tôi nghĩ rằng không ai ở đời sung sướng hơn người công chính, là những người thực đạo đức. Đối với những người đó chỉ xảy ra những điều họ ước nguyện.*

-Nhưng họ bị nhục nhã khinh bỉ?

-Họ muốn thế. Họ nghèo ư? Họ vui sướng trong cảnh nghèo. Cho nên lúc nào họ cũng sung sướng, dù hoàn cảnh xoay vần đến đâu. Vì không ai có thể sung sướng và thỏa mãn hơn những người dù phải ở ngay giữa những cay đắng lớn lao, mà được ở trong tình trạng họ muốn”.

Chắc chân ở trong tình trạng đó, con người không ít cảm thấy mạnh mẽ mẽ mẽ

dù đau khổ. Nhưng đau khổ chỉ tới được phần hạ thôi, chứ không thể vào tới phần thượng là nơi ngự trị của tâm thần được. Có những linh hồn hoàn toàn cam chịu và phục tùng tùy theo sức họ, như Chúa chúng ta, Người đã bị đòn xé rách thịt, đóng đinh vào thập giá. Một đàng Ngài bị chìm ngập trong những đau khổ hết sức nặng nề có thể chịu được ở đời này, một đàng được tràn đầy sự vui mừng khôn tả vô cùng.

Hơn nữa ai cũng phải công nhận rằng trong bản tính chúng ta có một sự mâu thuẫn có thể nói được là không thể dung hòa được - giữa ý tưởng đau khổ nhục nhã, tủi hổ nghèo nàn, và ý tưởng hạnh phúc. Cho nên phải là một phép lạ của ân sủng, khi người ta có thể cảm thấy sung sướng và an tâm, trong lúc bị đè nặng dưới những đau khổ ghê gớm ấy. Nhưng phép lạ đó lúc nào cũng được ban phát một cách nhân hậu và cho bất cứ ai muốn hy sinh tận tụy chu toàn ý muốn Thiên Chúa trong mọi sự. Vì những ai quảng đại phục vụ Chúa và bằng lòng về số phận của họ, tức là làm tăng vinh dự và vinh quang cho Chúa.

Có lẽ người ta muốn hỏi tôi rằng làm thế nào để dung hòa học thuyết đó với lời Chúa Giêsu Khô: *"Ai muốn theo Ta, hãy từ bỏ mình, vác thánh giá mình mọi ngày và theo Ta"* (Lc 9,23). Tôi xin thưa: Nếu Chúa đòi các môn đệ từ bỏ mình và vác thánh giá để theo Chúa trong câu đó; thì trong lời khác Người lại hứa ban cho họ, do một phép lạ của quyền năng vô cùng của Người, ngoài *sự sống siêu nhiên, còn được gấp trăm ngay ở đời này* (Lc 19,29) những của họ đã từ bỏ để làm đẹp lòng Chúa. Hơn nữa, Chúa còn hứa sẽ làm nhẹ gánh nặng của thánh giá, vì không những Người quả quyết rằng ách Người êm, mà lại còn thêm rằng cả *gánh nặng của Người cũng nhẹ nhàng nữa* (Mt 11,30). Bởi thế, nếu chúng ta không cảm thấy ách Chúa êm, thánh giá Chúa nhẹ; thì chắc là chúng ta chưa từ bỏ hẳn ý muốn chúng ta, chúng ta chưa dứt bỏ hẳn những ý nghĩ loài người của ta, để chỉ nhận định mọi việc theo ánh sáng đức tin.

Ánh sáng của Chúa đó sẽ làm cho ta tạ ơn *Thiên Chúa trong mọi sự* (1Thess

5,18), như Thánh Phaolô đã đòi ta phải làm. Ánh sáng đó đối với ta sẽ là *Nguồn vui* khôn tả mà Thánh Tông Đồ khuyên ta phải có *trong mọi trường hợp* (1Thess 5,16).

Truyện Cha Taulère

Cha Taulère, vị tu sĩ đạo đức và thông thái thuộc Dòng Thánh Đa Minh đã để lại một tấm gương cảm kích về vấn đề này.

Hết lòng ao ước tiên bộ trong hàng nhân đức, và không hề tin vào sự thông biết của mình. Cha nài xin Chúa đã 8 năm trường, xin Chúa sai một vị tới để giảng dạy cho Cha con đường vắn và chắc chắn nhất để nên hoàn thiện. Một hôm cha cảm thấy khát vọng mạnh mẽ hơn thường, cha liền tăng thêm lời nài xin. Bỗng cha nghe thấy có tiếng phán: “Hãy đi đến nhà thờ như thế... Con sẽ gặp được người con tìm kiếm”. Vị tiến sĩ đạo đức liền khởi hành ngay. Tới nhà thờ đã chỉ, cha gặp ở cửa nhà thờ một người ăn mày trông rất đáng thương: toàn thân chỉ có một chiếc áo tả tơi che không đủ kín, chiếc áo rách quá không đáng được gọi là áo nữa, hai chân không có giày, đầy bùn bẩn, với tất cả dáng điệu tiêu tụy đáng thương. Nhác trông vẻ bề ngoài đó, cỗ lẽ người hành khất cần xin của nuôi xác hơn là có thể giúp cho người khác những ý kiến siêu nhiên.

Tuy thế cha Taulère cũng tới gần và hỏi:

- Chào bạn và chúc bạn may mắn.
- Thưa cha, cảm ơn lời chào chúc của cha. Nhưng con nhớ rằng chưa bao giờ con đã sống những ngày khổ sở.
- Cha Taulère lập lại, nguyện Chúa ban cho bạn một đời sống hạnh phúc.
- Nhờ ơn Chúa từ trước tới nay con vẫn sung sướng. Con không biết khổ là gì.

Cha Taulère ngạc nhiên:

- Nguyên Chúa ban cho bạn được hạnh phúc đời đời, sau khi đã được hạnh phúc hiện tại. Nhưng tôi xin thú thật, tôi chưa hiểu rõ nghĩa các câu bạn vừa nói. Xin bạn làm ơn cắt nghĩa rõ ràng hơn cho tôi.

- Xin cha nghe đây, không phải là không có lý do mà con nói với cha rằng: chưa bao giờ con phải sống những ngày vất vả. Ngày đêm chỉ vất vả khi chúng ta không dùng những ngày đó để làm vinh danh Thiên Chúa cho đủ bốn phận bằng cách phục tùng Chúa. Ngày giờ bao giờ cũng tốt lành, nếu có sự gì xảy đến cho chúng ta, chúng ta dâng những ngày đó để ca tụng Chúa, việc mà chúng ta có thể làm được luôn luôn với ân sủng. Như cha thấy, con là một tên ăn mày nghèo khó yếu đuối và túng thiếu rất mức, không nơi nương tựa ở đời này, con chịu nhiều sự khổ sở và cùng cực đủ thứ. Nhưng thưa cha, khi con không xin được của bố thí, phải nhịn đói thì con ca tụng Thiên Chúa. Khi con bị phiền rầy vì mưa gió, bụi bẩn, và lại bị cả côn trùng, nóng rét hành hạ, con cũng cứ chúc tụng Thiên Chúa. Khi người ta tởm gớm và khinh miệt con, con vẫn chúc tụng và ca ngợi Thiên Chúa. Cho nên những ngày con sống không hề vất vả, vì không phải những nỗi khổ sở làm cho ngày giờ ra xấu xa. Cái làm cho ngày giờ xấu xa, là chính lòng ta không nhẫn nhục, phát sinh do ý muốn phản phúc, không muốn phục tùng và ca tụng Thiên Chúa luôn luôn cho đúng với bốn phận của ta. Hơn nữa, con đã nói, con không hề biết khổ sở là gì, và trái lại lúc nào con cũng sung sướng. Điều đó làm cho cha ngạc nhiên. Cha thử nghĩ xem: không đúng sao, khi chúng ta nghĩ rằng ta rất sung sướng nếu mọi sự xảy đến cho ta đều hết sức tốt đẹp và thuận tiện đến nỗi ta không thể ao ước điều gì hay hơn, lợi ích hơn? Chúng ta sẽ coi là hạnh phúc biết bao một người mà ý muốn của họ được thực hiện đầy đủ, không bị trở ngại gì, mọi ước vọng của họ bao giờ cũng được thỏa mãn. Chắc chắn không có người nào sống theo những phương châm của thế gian lại có thể được hạnh phúc hoàn toàn như thế. Chỉ có những vị Thánh trên trời - các Ngài kết hiệp ý muốn các Ngài với ý muốn Thiên Chúa - mới được hạnh

phúc đầy đủ như thế. Nhưng chúng ta cũng được mời gọi đến thông công hạnh phúc đó ngay ở đời này. Và chính nhờ sự ý muốn ta phục tùng ý Chúa, mà chúng ta được thông công hạnh phúc của các Thánh trên trời. Quả thực, việc thi hành sự vâng phục đó bao giờ cũng đem lại bằng an khoái lạc là tiền cảm phúc thật trên thiên đàng. Và không thể xảy ra cách khác được. Vì kẻ chỉ muốn sự Chúa muốn sẽ không gặp trở ngại nào với ý muốn, cho nên mọi ước vọng - chỉ lo vâng phục ý muốn Thiên Chúa - không thể không được thoả mãn: như thế là hạnh phúc thật.

Này cha, đây cha thấy con đây, lúc nào cũng được hưởng hạnh phúc đó. Không có điều gì xảy ra cho ta như cha thấy, mà Chúa không muốn; và điều Chúa muốn thì bao giờ cũng tốt hơn cho ta. Cho nên con phải nghĩ rằng con sung sướng, bất kỳ con được sự gì, do Chúa, hay Chúa để cho con được do tay người ta. Và con không sung sướng thế nào được vì con tin chắc rằng: Bất cứ sự gì xảy đến cho con, nhất định phải lợi nhất, hợp nhất cho con. Con chỉ phải nhớ rằng Thiên Chúa là Cha con, và con là con của Người.

Một Người Cha vô cùng khôn ngoan, vô cùng tốt lành và quyền phép, biết cái gì hợp cho con cái, và không quên ban cái đó cho chúng. Cho nên dù những sự xảy ra cho con có trái với những tình cảm tự nhiên hay hợp với chúng, có kèm theo vui thú hay lẫn đảng cay, lợi hay hại đến sức khỏe, làm cho con được người ta quý chuộng hay phải khinh chê, thì trong hoàn cảnh đó con vẫn tiếp nhận như là sự phù hợp nhất cho con, và con cũng lấy làm vui thỏa như được sự làm thỏa mãn ưa thích của con. Đó là tất cả bí thuật của nguồn hạnh phúc và vui sướng của con.

Ngạc nhiên vì sự khôn ngoan sâu xửa và sự hoàn thiện của người hành khát, nhà thần học hỏi:

- Bạn ở đâu tới?
- Con bởi Chúa mà tới.

- Bạn bởi Chúa mà đến, vậy bạn đã gặp Chúa ở đâu?
- Con gặp Chúa ở chỗ con từ bỏ tạo vật.
- Và hiện giờ Người ở đâu?
- Bây giờ Người ngự trong những tâm hồn trong sạch và thiện chí.
- Vậy bây giờ bạn là ai?
- Con là vua.
- A, vậy nước bạn đâu?
- Ở trên kia kia, vừa nói ông ta vừa chỉ lên trời. Ai có một đảm hiệu chắc chắn trên nước Chúa là Cha họ, người đó là vua.
- Ai đã dạy bạn học thuyết đó? Bạn đã học thế nào được học thuyết tuyệt hảo đó?
- Đây con kể cha nghe: Con học được lý thuyết đó trong lúc xa lánh người đời để nói truyện với Chúa trong kinh nguyện và suy ngẫm. Cái lo lắng độc nhất của con là lo luôn luôn giữ mình mật thiết kết hợp với Chúa và với ý muốn cực thánh của Người. Đó là tất cả bí quyết thông hiểu và hạnh phúc của con.
- Cha Taulère từ đó đã biết được điều ao ước Cha từ già người ăn mày và đi về. Một hôm trong lúc đang chăm chú suy nghĩ, cha đã thốt ra: “Tôi đã tìm được người mà tôi tìm bấy lâu nay? Ôi đúng biết bao lời Thánh Augustinô nói: *“Kìa những người đốt nát chổi dạy và cướp được nước Trời. Còn chúng ta với mớ kiến thức khô khan, chúng ta vẫn sa lầy trong xác thịt và máu mủ như nhớp?”*

ĐOẠN THỨ BA: THỰC HÀNH SỰ PHỤC TÙNG THÁNH Ý CHÚA

Người ta sẽ hỏi rằng: Chúng ta phải thực hành sự tuân theo ý Chúa trong những sự gì? Tôi xin trả lời ngay rằng: **Trong h' t mọi sự.**

Trước hết chúng ta phải làm điều Chúa muốn, trung thành giữ giới răn của Chúa, của Giáo Hội, khiêm nhường vâng phục các vị có quyền đối với ta, chu toàn một cách tinh xác những bổn phận của bậc ta.

Rồi chúng ta phải muốn điều Chúa làm, chịu lãnh một cách tuân phục, như người con, tất cả những việc Chúa quan Phòng xếp đặt. Ở đây chúng ta chỉ nói tới mấy trường hợp đặc biệt, các trường hợp khác đều qui về đó cả.

I. Trong các sự vật và biến cố tự nhiên

Ta phải tập quen chịu khó vì lòng mến Chúa, với tinh thần hòa hợp cùng thánh ý Chúa, chịu những sự trái ý lật vật hằng ngày như: một lời phạm đến lòng tự ái của ta, một con ruồi quấy rầy khó chịu, tiếng chó sủa, hòn đá vấp phải trên đường đi, vết thương nhẹ ta bị vì nhỡ tay hay vì vụng về, cây đèn tắt, chiếc áo rách, một cái kim, một cái bút hay một dụng cụ gì khác cần để làm việc mà không mượn được, hay mượn được mà không thích dụng với nhu cầu của ta v.v... Hơn nữa, lo phục tùng ý Chúa trong những sự trái ý lật vật quan trọng hơn là những việc to tát. Vì những việc nhỏ năng gặp hơn và thói quen chịu đựng

những sự đó với tinh thần đạo đức sẽ giúp dọn lòng trước một cách tự nhiên để cam chịu trong những sự khó khăn to tát hơn.

Chúng ta phải cùng với thánh ý Thiên Chúa mà muốn trời nóng, trời lạnh, mưa gió, sấm sét, giông bão, nói tắt là mọi sự bất thường của thời tiết, và những sự chênh lệch rối loạn bề ngoài của các hiện tượng. Nói tóm lại, chúng ta phải vui nhận mọi thời khí Chúa gửi cho ta, không được chịu những sự đó một cách bất nhẫn và cáu giận, như thói quen người đời, khi những sự đó làm phật ý họ. Phải tránh đừng bao giờ nói những câu như: *Nóng gì quá vậy, chịu không nổi, rét khiếp đi, trời đất gì ghê quá, đến chết mất, số đen quá, thật rủi quá!* Tất cả những câu nói đó và nhiều câu giống như thế chứng tỏ chúng ta ít đức tin và thiếu tuân phục thánh ý Thiên Chúa.

Và không những chúng ta phải ứng muốn thời tiết như hiện có, vì chính Thiên Chúa đã làm như thế, nhưng cả trong những lúc bất tiện khác chúng ta phải chịu, chúng ta cũng phải cùng với ba người thanh niên Do Thái đã ca tụng Chúa trong lò than hồng ở Babylon rằng: *Rét, nóng, tuyết băng, sấm, mây, gió, bão hãy chúc tụng Thiên Chúa. Hãy ca tụng và tung hô Người đời đời* (Dan 3,64...). Chính trong lúc hoàn toàn tuân phục thánh ý Thiên Chúa mà các người gan dạ đó đã ca tụng và tung hô Thiên Chúa. Chúng ta cũng phải dùng phương thế đó mà ca tụng và hoan hô Người. Vả lại nếu thời tiết đó bất tiện đối với ta, thì có lẽ lại tiện cho người khác. Nếu nó rầy rà cho ý định của ta, thì đối với ý định của kẻ khác nó sẽ tiện lợi biết bao nhiêu. Và nếu không như thế nữa, thì thời tiết đó làm vinh danh Chúa không đủ sao? Nguyên sự Chúa muốn như thế không đủ sao? . .

Thánh Phanxicô Borgia, vị Bề trên cả thứ ba Dòng Chúa Giêsu đã treo cao gương phục tùng thánh ý Chúa trong những lúc thời tiết bất thường trái ý. Một hôm cha phải về nhà dòng giữa lúc tuyết sa nhiều và lạnh thấu xương. Mãi khuya lắm cha mới tới nhà. Mọi người đã ngủ yên. Thánh nhân gọi cửa và phải

đợi khá lâu ngoài cổng. Khi mở cổng, người ta mới biết là cha Bề trên cả, liền xin lỗi rối rít vì đã làm cho ngài phải chờ lâu như thế trong lúc trời lạnh buốt. Ngài bình thản trả lời rằng: Ngài cảm thấy an ủi lắm vì nghĩ rằng chính Thiên Chúa đã tung cho ngài những cục tuyết to đó.

Việc thực hành sự tùng phục ý Chúa như thế rất đẹp lòng Thiên Chúa, và ảnh hưởng của việc đó còn được cảm thấy rõ rệt ở ngay trong ích lợi đời này. Chứng cứ là người thợ cày đã được nhắc tới trong chuyện các Giáo Phụ tu rừng. Đất đai của ông bao giờ cũng được hoa màu hơn của người khác. Một hôm, ông trả lời cho những người chung quanh hỏi ông cái lý do làm cho ông được mùa: “Các ông đừng lấy làm lạ bao giờ tôi cũng được những mùa và thời tiết như tôi ước nguyện”. Ngạc nhiên vì câu trả lời đó, họ nài xin ông giải thích làm thế nào để được như thế? “Chính là vì - ông nói - không bao giờ tôi muốn thời tiết khác với thời tiết Chúa muốn. Và vì tôi muốn mọi sự đẹp lòng Chúa nên người ban hoa lợi như tôi mong ước”.

II. Trong các tai họa công cộng

Chúng ta phải vâng phục ý muốn Thiên Chúa trong mọi tai họa công cộng như chiến tranh, đói kém, dịch tễ. Phải hết lòng khiêm nhường tôn kính và thờ lạy ý kiến Thiên Chúa. Dù những tai họa đó có ghê sợ mấy, ta cũng phải tin chắc rằng Chúa rất nhân từ, không bắt ta phải chịu những tai họa như thế, nếu không trông được nhiều lợi ích. Quả thật, biết bao nhiêu linh hồn được cứu rỗi nhờ những sự khốn khó, những linh hồn đó sẽ hư hỏng nếu qua lối khác. Bao nhiêu người trong những cơn gian nguy đau khổ đã quay lại với Chúa hết lòng và chết với một tấm lòng ăn năn tội thật. Cho nên cái chúng ta coi là một tai họa, một hình phạt, thì thường lại là một hồng ân biểu hiệu lòng thương xót đặc biệt.

Đối với riêng ta, ta hãy tin chắc chân lý này là *mọi sợi tóc trên đầu ta đều đã được đếm kỹ* (Mt 10,30), và không có sợi nào rụng xuống mà không có ý Thiên Chúa. Nói kiểu khác, chúng ta không thể bị một mảy may sự khó, nếu Chúa không muốn và không xếp định. Suy ngẫm chân lý đó thấu đáo, chúng ta dễ hiểu rằng chúng ta không có gì phải sợ trong lúc xã hội bị tai họa, cũng như trong mọi lúc khác. Chúa rất có thể che chở cho ta khỏi mọi sự dữ giữa cơn khốn khó chung, cũng như Người có thể bắt ta chịu mọi sự khó trong khi chung quanh ta ai nấy đều an lành và vui sướng.

Điều ta phải lo nhất là liệu cho ta được đẹp lòng Chúa Toàn Năng. Đó là kết quả chắc chắn của sự ý muốn ta tuân phục ý Chúa. Vậy chúng ta hãy vội vàng lãnh nhận bởi tay Người tất cả mọi sự Người gửi đến. Một tâm trạng như thế rất có thần thể nơi tấm lòng thương xót Chúa. Nhận tấm lòng phò thác khiêm nhượng và cậy trông của ta, thì hoặc Chúa sẽ làm cho ta được những ích lợi quý hóa nhất bởi những sự khó ta vui lòng chịu, hoặc Chúa sẽ tha thứ không bắt ta chịu những sự khó đó nữa.

Năm 451, Attila bạo chúa rợ Hung Nô xâm chiếm xứ Gaule với một đạo quân hùng mạnh. ông tự xưng là sự *Khủng Khiếp của thế giới*, là *Tai Họa Thiên Chúa gửi đến*, là sứ giả Thiên Chúa sai để phạt tội ác các dân tộc. Đi đến đâu cũng gieo tang tóc: đốt phá, giết lát và cướp bóc. Rất nhiều thành to lớn, dân cư đông đúc trù mật, đã bị phá bình địa. Thành Troyes sắp đến lượt. Dân thành kinh hoảng. Nhưng Thánh Loup, vị Giám Mục của thành hết lòng tin cậy vào sức bảo vệ của Thiên Chúa, mặc phẩm phục Giám Mục có Thánh Giá đi trước và theo sau là các giáo sĩ, ngài ra đón gặp Attila. Được bạo chúa cho vào tiếp kiến.

Đức Giám Mục hỏi bạo chúa: “Ngài là ai? Ngài đã tàn phá làng mạc miền này và đã làm thế giới rung động vì tiếng võ khí của ngài?”

Attila đáp: “Ta là Tai Họa của Thiên Chúa.”

Vị Thánh nói: “Hoan nghênh Tai Họa của thiên Chúa, vì ai có thể chống lại

được với Tai Họa của Chúa?”

Và Đức Giám Mục ra lệnh mở cổng thành. Nhưng quân rợ càng tiến vào, Thiên Chúa càng uốn mềm lòng chúng đến nỗi chúng đi qua thành mà không hề phá hại gì.

Cha Rodriguer nhận xét: Dù Attila đúng là Tai Họa của Thiên Chúa, Thiên Chúa cũng không muốn cho ông ta làm tròn bốn phận đó đối với những kẻ đón tiếp ông như tai họa Thiên Chúa gởi cho với một tấm lòng phục thù tuyệt đối.

III. Trong những nỗi khó khăn và lo lắng về gia đình

Nếu bạn là cha mẹ trong gia đình, bạn phải liệu cho ý muốn bạn hợp với ý muốn Thiên Chúa về số con cái hay số nam nữ Chúa đã ban cho bạn. Những người có đức tin coi một gia đình đông đúc là một ơn Chúa ban, họ coi Thiên Chúa là Cha của những đứa con của họ, còn hơn họ nữa. Ngày nay đức tin đã hầu mất, người ta sống quá xa Thiên Chúa, và nếu người ta còn có nghĩ đến Chúa, cũng chỉ là để sợ hãi Người, chứ không phải để tin cậy vào sự Quan Phòng của Người. Vì thế người ta đã phải tự gánh lấy gánh nặng gia đình. Và vì tiền bạc của người ta dù có vẻ nhiều và chắc chắn mấy, nhưng bao giờ cũng có hạn và bấp bênh, cho nên đến ngay những người được số mệnh ưu đãi nhất, cũng không có ai không lo lắng khi nhìn đàn con tăng thêm. Đối với họ đó là một thứ tai họa, làm cho họ buồn bã thất vọng, là căn nguyên những sự lo lắng không cùng đầu độc đời sống họ. Ôi sẽ khác biết mấy, nếu người ta thâm hiểu rằng cần phải có hành động nhân từ của Thiên Chúa giúp đỡ đối với những kẻ tuân phục ý định của Người với tấm lòng phó thác cậy trông như người con thảo.

Bạn có muốn tin chắc như thế chứ. Bạn hãy liệu cho có những tâm tình của người con hiếu thảo, và rồi bạn sẽ nghiệm thấy ngay điều mà Thánh Phaolô đã nói về Chúa nhân từ rằng: *Người đủ quyền năng ban cho bạn mọi sự lành dư dật*

trong mọi lúc, trong mọi việc. Bạn có đủ mọi cái cần và bạn còn có dư dật để làm mọi thứ việc phúc thiện nữa (2 Cr 9,8).

Để bạn được những kết quả của Chúa Quan Phòng đó, bạn chỉ phải chịu khó cộng tác một phần vào tình Cha của Chúa, bằng cách huấn luyện, nhất là bằng gương sáng của bạn, thành những người con như Chúa muốn. Bạn hãy can đảm dứt bỏ mọi tham vọng khác, dù là mục đích độc nhất của bạn ao ước hay lo lắng. Rồi bạn an tâm tin chắc vào những sự ân cần của người Cha trên trời, dù con cái bạn đông mấy. Chính Chúa sẽ coi sóc chúng, quản trị chúng, Chúa sẽ xếp đặt mọi sự cho chúng được hạnh phúc ngay ở đời này và Người sẽ làm một cách lạ lùng tùy theo như bạn biết trung thành dứt bỏ mọi ý kiến theo thế gian về chúng và phó thác hoàn toàn tương lai chúng trong tay Người.

Cho nên đối với con cái, bạn hãy hết sức tránh đừng lo lắng điều gì khác ngoài sự lo huấn luyện chúng trong con đường đức hạnh. Còn các điều khác, bạn cứ tin cậy vào Chúa, bạn chỉ phải lo tìm hiểu thánh ý Chúa đối với chúng, để giúp chúng bước theo đường bạn đã nhận thấy Chúa gọi chúng, dù đường đó là nơi tu viện hay giữa thế gian. Bạn hãy tin rằng ở giữa thế gian cũng như nơi tu viện, Chúa sẽ biết khéo léo dung hòa mọi sự để bạn được thỏa mãn, ngay từ khi bạn có thể chứng minh được rằng mỗi tham vọng duy nhất của bạn là chỉ lo đẹp lòng Thiên Chúa, và nuôi dưỡng con cái vì Ngài. Như thế thì bạn đừng sợ đem lòng tin cậy đi quá xa. Bạn hãy cố sức tăng thêm lòng tin cậy đó, tăng thêm mãi; vì đó là cửa lễ thành kính nhất làm vinh danh Chúa mà bạn có thể làm, và nó sẽ là mức độ ghi nhận những ơn sủng bạn được. Chúa sẽ ban cho bạn ít hay nhiều tùy mức độ trông cậy của bạn.

IV. Trong những lúc rủi ro

Chúng ta cũng phải hoàn toàn tuân theo ý Chúa trong những khi mất việc làm, mất tiền bạc và mọi thiệt hại khác chúng ta phải chịu về phương diện vật chất. Bạn bị đuổi mất một chỗ làm danh vọng và có lợi ư? Người ta đuổi bạn không cho làm một việc có lợi, nếu không có việc đó bạn sẽ phải vất vả để cung cấp cho nhu cầu bạn và gia đình bạn ư? Bạn hãy tin tưởng lặp lại lời Thánh Gióp: *Chúa đã ban cho tôi, Chúa lại lấy đi. công việc đã xảy ra cho tôi như ý Chúa. Chúc tụng danh Chúa!* Không cần xét đến lý do hành động của những người gây nên sự rủi ro cho bạn! Cuộc nổi loạn của Absalon, những sự xỉ nhục Séméi gây cho Đavít với một mục tiêu, một ngụ ý chính trị, tuy thế vẫn không ngăn cản vua Thánh cứ coi là do ý Chúa, như ta đã thấy ở trên, và như thế thực hợp lý. Những khổ cực của ông Gióp do ma quỷ gây nên vì ghen những tâm tình đạo đức của ông. Bao nhiêu người Công Giáo quảng đại đã vì những tư tưởng đạo đức, vì lòng tin vào Chúa Giêsu Kitô mà trong thời gian bị bách hại đã phải giáng cấp trong binh ngũ, mất chức hành chính, mất cửa, bị trục xuất khỏi gia đình, bị lưu đày, hay bị giao cho đao phủ? Không những không phàn nàn, *các ngài còn bước đi -theo gương các Tông Đồ-, lòng tràn ngập vui sướng vì đã được nhận là đáng chịu nhục hình vì danh Chúa Giêsu* (Tđcv 5,41). Dù vịn lý lẽ gì để bách hại làm khổ bạn, nhất là nếu lý do đó lại là sự căm thù những tâm tình đạo đức của bạn, bạn hãy nhận lấy tất cả đừng nghi ngờ, như do tay người Cha nhân từ và hiểu biết bạn ở trên trời gởi tới.

Đối với vấn đề tiền bạc cũng thế. Thí dụ: Bạn bị bó buộc phải trả một món tiền mà bạn cho là bất công. Một đồ vật bạn phải bó buộc trả tiền lần thứ hai, vì không có thể hợp pháp hóa việc trả tiền lần thứ nhất. Bạn phải trả những khoản nợ do một người khác vay mượn mà bạn tự nhiên hay vì tình nghĩa đã tự đảm nhiệm lấy. Bạn phải thanh toán một khoản thuế quá độ, bất công có tính cách cướp phá... Nếu người ta có quyền đòi hỏi bạn phải trả như thế, và nếu người ta dùng quyền đó, thì chính là vì Chúa muốn như vậy, chính Chúa xin bạn món tiền đó và chính bạn cho Người thật. Bạn nhận sự áp bức đối với bạn đó với tinh

thần tuân phục ý Chúa. Ôi! Bao nhiêu ân sủng đã được bảo đảm cho những người hành động như thế.

Bạn hãy giả sử có hai người: một người vì tinh thần tuân phục thánh ý Chúa, đã trả một món tiền có lẽ quá đáng và có lẽ hoàn toàn bất công nữa, nhưng người ta bó buộc phải trả; còn một người tự mình chọn lựa và tự ý mình bỏ thí một món tiền cũng bằng ấy? Này? Bạn nên biết rằng: dù bỏ thí có sinh được nhiều ích lợi to tát đến đâu đi nữa, dù ngay ở đời này cho những người thi hành việc đó, nhưng hành động của người hy sinh tiền bạc không phải tự ý mình, không phải để giúp người mình chọn lựa, nhưng vì tinh thần tuân phục ý Chúa là một việc còn lợi ích hơn, vì hành động đó không do ý muốn riêng mình, hành động đó trong sạch, đẹp mắt Chúa hơn và nếu đúng rằng - theo Thánh Kinh cũng như theo kinh nghiệm mọi thời đại - của làm phúc kéo tới cho gia đình những sự chúc phúc dư đầy nhất, thì người ta có thể nói một cách không quá đáng rằng việc tốt lành hơn mà chúng ta vừa nói tới còn sinh ra những hiệu quả lạ lùng hơn nữa.

V. Trong cảnh nghèo túng

Chúng ta phải phục tùng thánh ý Chúa trong cảnh nghèo túng cũng như trong những hậu quả bất tiện kèm theo. Sự vâng phục như thế sẽ dễ dàng, nếu chúng ta được thấm nhuần đúng mức chân lý này là Thiên Chúa lo cho chúng ta như một người Cha đối với con cái. Người chỉ bắt chúng ta lâm vào một tình trạng như thế vì có lợi cho ta. Như thế sự nghèo khó sẽ có một bộ mặt khác đối với con mắt ta. Nói đúng hơn, vì chỉ coi những sự thiếu thốn gây nên cho ta như những phương thuốc cứu mệnh, chúng ta không còn kể chúng ta là nghèo nàn nữa.

Một ông vua quyền thế bất hoàng tử ốm đau phải kiêng khem nghiêm ngặt nhưng cần để khỏi bệnh, hoàng tử có theo sự người ta bó buộc phải sống với những thức ăn nhạt nhẽo và ít ỏi mà kết luận rằng ông thực sắp bị nghèo túng không? Hoàng tử có quan niệm tương lai với những lo lắng về vấn đề sinh sống không? Có ai nghĩ rằng hoàng tử nghèo không? Không, chắc là không. Mọi người đều biết vua cha giàu có bao nhiêu, và chính hoàng tử sẽ được hưởng thụ của cải đó và không ai cấm hoàng tử hưởng thụ, khi sức khỏe hoàng tử cho phép.

Còn chúng ta, chúng ta không phải là con Đấng Cao Cả, Đấng Toàn Năng, là người đồng kế nghiệp của Chúa Giêsu sao? Với tước hiệu đó, chúng ta có thể thiếu được sự gì? Phải, ta phải bạo dạn nói rằng bất cứ ai muốn đáp lại tình nghĩa tử đó bằng những tâm tình yêu mến và tin cậy mà tư cách làm con Thiên Chúa đòi phải có, đều có quyền ngay từ lúc đó, hưởng mọi sự Thiên Chúa có. Lúc đó mọi sự là của ta. Nhưng không nên hưởng hết mọi sự và thường khi chúng ta lại nên thiếu thốn nhiều sự. Do những sự thiếu thốn ta phải chịu như những phương thuốc đó, chúng ta đừng kết luận rằng: Có khi chúng ta có thể thiếu những cái nếu có sẽ có lợi cho ta? Chúng ta hãy tin chắc rằng nếu sự gì cần thiết hay thực hữu ích cho ta, thì chắc chắn Cha chúng ta toàn năng sẽ ban cho chúng ta. Chúa Cứu Thế đã phán với đám dân nghe Chúa giảng dạy rằng: *Nếu các người, dù độc ác đến đâu, các người còn biết cho con cái các người những sự lành, thì phương chi Cha các người ở trên trời?* (Mt 7,11)

Đó là một chân lý chắc chắn chúng ta phải tin, vì những mối lo lắng của chúng ta về điểm đó thực là có tội và làm nhục cho Chúa Giêsu, vì Chúa đã phán hứa về điều này rất xác thực nhiều nơi trong Phúc âm. Chúa phán: *“Chúng con đừng lo về đời sống, về sự chúng con ăn, cũng đừng lo cho thân thể mặc thế nào. Chúng con hãy trông chim trên trời, chúng không gieo, không gặt, không thu tích vào kho lẫm, vì Cha chúng con trên trời vẫn nuôi chúng. Chúng con không trọng hơn những loài đó ư? Còn về quan áo, tại sao chúng con lại lo lắng? Hãy xem cây huệ ngoài đồng, chúng mọc thế*

nào. Chúng không làm lụng, không dệt sợi, vậy mà Cha bảo cho chúng con: dù vua Salomon ăn mặc huy hoàng nhất cũng không đẹp bằng chúng. Nhưng nếu Thiên Chúa mặc như thế cho cây cỏ ngoài đồng là giống nay còn, mai sẽ bị vất vào lửa thì cũng sẽ lo mặc cho các người cẩn thận hơn là dường nào? Hỡi bọn người ít lòng tin! Các người đừng lo lắng mà bảo rằng: Chúng con sẽ ăn gì? Sẽ uống gì? Sẽ mặc gì? Vì các người ngoại giáo sẽ lo lắng tất cả những sự ấy, nhưng Cha các người biết các người cần gì (Mt 6,25-34).

Lời Người đã hứa và sẽ được thực hiện với một điều kiện độc nhất này là chúng ta phải tìm nước Thiên Chúa và sự công chính của Người trước hết. Chúng ta phải coi việc tìm kiếm đó là một việc trọng đại, việc chính và độc nhất, nghĩa là chúng ta phải qui mọi sự về đó, phải qui mọi việc vào cái kết quả đó, phải chu toàn mọi bổn phận vì một mục đích đó Nhờ đấy Người giải thoát ta khỏi mọi lo lắng, Người sẽ đảm nhận hết mọi sự cần cho ta, mọi sự cần cho những người thuộc về ta hay những người chúng ta phải cung cấp cho. Và Chúa sẽ làm mãn nguyện một cách ân cần tỉ mỉ kỹ lưỡng tùy theo việc chúng ta cố gắng tỏ cho Người sự tín nhiệm và phó thác, tùy theo việc chúng ta thực hành hoàn toàn sự tuân phục ý Chúa.

Chúng ta vì lòng mến Người mà từ bỏ ham muốn được của cải hư nát đời này ư? Đây, một lời hứa khác của Chúa Giêsu: Ngoài sự sống đời đời ta còn chắc được *gấp trăm* những của đó ở đời này và do một màu nhiệm lạ lùng, chúng ta sẽ thành nên giàu có, đang khi người ta cho rằng chúng ta nghèo nàn. Được giải thoát không khao khát những sự giàu có, không ước muốn cả sự có của và khỏi gánh nặng kèm theo đó, chúng ta sẽ được hưởng một sự bằng an, một sự vui thỏa mãn, mà những người bề ngoài làm chủ của những thực ra của làm chủ họ, không được biết đến cho. Họ chỉ có những gánh nặng và lo lắng. Như thế sẽ thực hiện cho ta lời thánh Tông Đồ rằng: *Lòng đạo đức có những hứa hẹn ở đời này cũng như những hứa hẹn đời sau* (1 Tm 4,8).

VI. Trong những cơn khổ khó và nhục nhã

Chúng ta phải tuân theo ý Chúa trong lúc khổ khó cũng như trong khi may mắn, trong khi bị nhục nhã cũng như lúc được tôn kính, trong lúc tủi hổ cũng như khi được vinh quang. Chúng ta phải nhận lấy mọi sự như những xếp đặt mà Chúa Quan Phòng dành cho ta để nhờ lòng tuân phục chúng ta dâng lên Thiên Chúa sự tôn vinh xứng đáng và đồng thời chúng ta chắc chắn được sự lành to nhất của ta. Khi Đavít ra khỏi thành Giêrusalem để tránh thoát cuộc bắt bớ của con ngài là Absalon, thầy cả thượng phẩm Sadoc truyền mang theo ngài hòm bia để dùng làm vật cấp cứu trong một cơn nguy hiểm gần gũi như thế và làm một bảo đảm cho sự trở về may mắn của vua. Nhưng vua Thánh xin thầy cả thượng phẩm đem hòm bia trở về thành vì Chúa sẽ đưa vua về bằng an, nếu Chúa muốn. Đoạn vua nói thêm: *Nếu, trái lại Chúa dạy tôi: Người không đẹp lòng Ta, Ta sẽ rút lòng yêu của Ta lại khỏi người, Ta không muốn người cai trị dân Ta nữa, Ta muốn lột khỏi người chiếc áo hồng bào để mặc cho kẻ địch của người, đuổi người khỏi ngôi vàng, đặt kẻ thù của người vào đó và ban cho nó vinh quang. Thì tôi cũng sẵn sàng, xin Chúa hãy làm cho tôi như ý Chúa muốn* (2 Sam 15,24-26). Chúng ta cũng phải nói như thế, bất kỳ chúng ta sống trong hoàn cảnh nào. Chúng ta ý tứ đừng bỏ việc thực hành điều đó dưới cái lý lẽ mơ hồ là chúng ta không thể nhẫn nhục anh hùng như thế được. Vì quả thực chính Thiên Chúa hành động trong ta, miễn là chúng ta không chống lại với ân sủng của Ngài. Đó là điều rất quen biết đối với vị lão Thánh mà Cassien đã nhắc đến.

Một hôm ở thành Alexandria, vị lão Thánh tuổi tác bị một lũ dân ngoại giáo bao vây và chửi rủa. Chúng xô đẩy, đánh đập Thánh nhân, nói tắt là chúng làm khổ nhục cho vị Thánh. Vị Thánh đứng giữa bọn chúng như con chiên chịu mọi sự không hề phản nản kêu trách. Có mấy đứa vì khinh dễ hỏi Ngài rằng:

- Chúa Giêsu đã làm những phép lạ nào?
- Thánh nhân đáp: Chúa vừa làm một phép lạ đây
- Đó là tất cả những khổ nhục các ông làm cho tôi, mà không làm cho tôi tức giận các ông, và tôi cũng không hề xúc động chút nào.

VII. Trong những khuyết điểm tự nhiên

Việc chúng ta tuân phục thánh ý Chúa phải gồm cả những khuyết điểm tự nhiên, dù là của linh hồn. Thí dụ: không được buồn giận kêu trách than tiếc vì không được trí nhớ tốt, trí khôn sâu sắc tinh vi, không có trí phán đoán thành thạo chắc chắn như người khác! Chúng ta phàn nàn vì Chúa đã ban cho ta ít quá ư? Nhưng những cái Chúa đã ban cho chúng ta, chúng ta có đáng được không? Đó không phải là một ơn hoàn toàn do lòng rộng rãi của Chúa mà chúng ta phải mắc nợ, đó sao? Chúa có lợi gì khi đặt ta vào hàng ngũ loài người và không cho ta sinh ra làm một tạo vật nào khác hèn hơn? Và chúng ta đã làm được cái gì để bắt Chúa ban cho ta có mặt ở đời này? Nhưng không kêu trách cũng chưa đủ. Hơn nữa chúng ta phải bằng lòng vì những sự ta đã được và không mong ước điều gì hơn nữa. Quả thực, chúng ta đã được đủ, vì Chúa đã quyết định như thế. Một người thợ chế tạo các đồ vật với kích thước và những đặc tính khác nhau tùy theo công dụng của mỗi vật. Cũng thế, Thiên Chúa ban cho ta trí khôn và các tài năng theo như ý Chúa đã định về ta. Cái quan trọng là biết dùng nên những sự Chúa đã ban cho ta. Ta phải nói thêm rằng đối với nhiều người thật may mắn là chỉ có những tư cách thường, những tài năng ít ỏi. Cái mức độ Chúa ban cho đó đã cứu rỗi họ. Trái lại nếu được nhiều hơn, có khi họ sẽ phải hư mất, vì sự trỗi vượt về năng khiếu thường chỉ là để nuôi dưỡng tính kiêu căng tự đắc, như thế thành ra một dịp hư hỏng đối với nhiều người.

VIII. Trong lúc đau ốm tàn tật

Chúng ta phải tuân phục ý Chúa trong khi đau ốm và tàn tật. Phải ưng muốn những bệnh tật Chúa gửi tới cho ta. Phải vui nhận lúc và cả thời gian mắc bệnh, lại phải muốn tất cả hoàn cảnh của bệnh tật nữa, không hề ao ước cho bệnh tật thay đổi đi, tuy nhiên vẫn phải làm mọi sự hợp lý để chữa bệnh, vì Chúa muốn thế.

Thánh Anphongsô nói: “Đối với tôi, tôi gọi lúc bị bệnh là viên đá thử tâm hồn, vì chính lúc đó người ta mới khám phá ra giá trị của tâm hồn”. Cho nên, nếu chúng ta cảm thấy tự nhiên xúc cảm, sốt ruột, phản động, thì phải hãm dẹp ngay những hành động đó, phải hạ mình xuống rất sâu thẳm, tránh những hành động phản nguy với Vua trên hết và chống đối lại những ý định công bằng và đáng thờ kính của Người.

Thánh Bonaventura kể r`ng: Thánh Phanxicô Assisi phải cực khổ vì một chứng bệnh luôn luôn sinh ra cho Thánh nhân những đau khổ ghê gớm. Một hôm có một thầy dòng của ngài đơn thật trình ngài rằng: Thưa cha, xin cha cầu Chúa xử đãi với cha êm can hơn một chút, vì con tưởng bàn tay Chúa đè quá nặng trên cha. Vị Thánh nghe những lời đó liền kêu lên và quở thầy dòng khốn nạn đó rằng: “Nếu cha không biết rằng điều con vừa nói là do tấm lòng đơn thật không có ác ý gì, thì ngay từ bây giờ cha đã kinh tởm không dám nói chuyện với con, và cha không muốn nhìn mặt con nữa, vì con đã quá táo bạo, dám oán trách ý định của Thiên Chúa đối với cha”.

Lúc đó tuy dù ngài đã kiệt sức vì chịu bệnh lâu và nặng nề, Thánh nhân cũng lăn bổ từ chỗ nằm xuống đất, không hề nương nhẹ những cái xương đã quá yếu ớt. Ngài hôn đất và than: “Con cảm ơn Chúa, lạy Chúa về mọi sự đau khổ Chúa đã gửi cho con. Con nài xin Chúa ban cho con đau khổ gấp trăm hơn nữa, nếu Chúa xét là nên. Con sẽ tràn đầy vui sướng nếu Chúa vui lòng hành hạ không dung tha cho con cách nào, vì sự hoàn thành thánh ý Chúa là một an ủi nhất đối với con”.

Quả đúng như Thánh Ephrem nhận xét: Những người què mùa nhất còn biết rõ những gánh nặng mà những con ngựa hay những con lừa có thể chở được. Họ không bắt chúng phải chở quá nặng để khỏi làm khổ nó. Và người thợ gốm biết đồ đất của họ phải ở trong lò bao lâu để chín tới mức độ thích hợp với công dụng, và không để hơn cũng không để kém. Cho nên trong tư tưởng cũng như trong lời nói, chúng ta càng phải khâm phục Thiên Chúa là chính sự khôn ngoan. Người yêu ta bằng một tình yêu vô cùng. Chúa không có thể chất lên vai ta một gánh quá nặng và bắt ta chịu lâu hơn mức phải chịu trong lửa khốn khó. Chúng ta đừng lo lắng: lửa sẽ không quá mạnh, cũng không lâu quá mức cần để nung chín đất sét của ta tới độ cần.

IX. Trong cái chết và hoàn cảnh phụ thuộc

Chúng ta còn phải đem sự tuân theo thánh ý Chúa vào việc nhận lấy cái chết của chúng ta nữa. Chúng ta sẽ chết, đó là một quyết định không có thể kháng cự được. Chúng ta sẽ chết vào ngày giờ và bằng thứ chết mà Chúa sẽ muốn. Chính cái chết đó Người đã định cho ta, ta phải vui nhận vì đó là cái chết Chúa đã xét là hợp với sự vinh quang của Người nhất. Một hôm bà Thánh Gertrudê trèo đồi, trượt chân, lăn xuống một thung lũng. Chỗi dậy an lành bà lại trèo đồi và nói: “Lạy Chúa đáng mến, thực là phúc lớn cho con, nếu cái ngã vừa rồi giúp con đến với Chúa sớm hơn”. Các chị em đứng chung quanh hỏi: Lúc đó bà không sợ chết mà không được chịu các phép sau hết sao? bà Thánh trả lời:

- Thực tôi hết lòng ước ao được chịu các Bí tích trong giờ sau hết, nhưng tôi còn yêu mến thánh ý Chúa hơn. Tôi tin chắc rằng sự dọn mình chết tốt nhất và chắc chắn nhất để chết lành là tuân phục ý Chúa muốn. Cho nên cái chết Chúa muốn cho tôi qua để về cùng Ngài là cái chết tôi mong ước và tôi tin rằng: được sửa soạn như thế, thì dù chết cách nào, sự thương xót Chúa cũng đến giúp tôi”.

Hơn nữa nhiều nhà tu đạo học nổi danh đã cùng Thánh Louis de Blois dạy rằng: *Ai trong lúc sắp chết làm một việc tuân theo ý Chúa hoàn toàn thì sẽ được giải thoát không những khỏi hỏa ngục mà còn khỏi cả luyện ngục nữa, dù một mình người đó đã phạm hết mọi tội của cả thế gian.* Lý do là vì - Thánh Anphongsô nói thêm - kẻ nhận lấy cái chết một cách nhẫn nhục hoàn toàn, thì được công nghiệp giống như công nghiệp các Thánh tử đạo là những vị đã tự ý hiến mạng sống mình vì Đức Chúa Giêsu. Hơn nữa, người đó chết vui vẻ và thỏa mãn, dù ở giữa những nỗi đau đớn mãnh liệt nhất.

X. Trong khi mất các ơn bề ngoài

Chúng ta phải thực hành sự tuân theo ý Chúa khi bị mất các phương thế cứu rỗi bên ngoài thuộc giác quan mà Chúa muốn rút đi không cho ta. Thí dụ bạn mất một vị hướng dẫn hay một người bạn đang chỉ dẫn và khích lệ bạn. Bạn tưởng rằng, thiếu sự giúp đỡ của vị đó, bạn sẽ không thể đứng vững được. Và quả thực trong điều bạn cảm thấy đó cũng có điều đúng là thực ra bạn không thể một mình tiến bước được. Sự giúp đỡ cần hẩn cho bạn, chính vì thế mà bạn đã được vị hướng dẫn hay người bạn đó. Nhưng bây giờ Chúa yêu bạn ít hơn ư? Yêu ít hơn khi Người ban cho bạn ân huệ đó sao? Người không còn là Cha bạn nữa sao? Và một người Cha như Chúa bỏ được con cái mình sao? Vị hướng dẫn mà bạn hối tiếc đó thực đã dẫn bạn một cách đặc lực trong con đường bạn đang đi. Nhưng trong quăng đường bạn còn phải đi để tới nơi Chúa gọi bạn, vị đó có thích hợp để hướng dẫn bạn nữa không? Chúa Giêsu Thầy Chí Thánh của ta đã nói về Ngài với các môn đệ rằng: *Việc Cha đi có ích cho con, vì nếu Cha không đi, Đấng yên ủi sẽ không đến với chúng con; nhưng nếu Cha đi, Cha sẽ sai Người đến với chúng con (Ga 16,7).* Như thế ai dám nói rằng không có ích, nếu bị mất một vị hướng dẫn, một người bạn, dù vị đó tốt lành thánh thiện mấy đi nữa. Nhưng tôi

có biết đâu - bạn sẽ trả lời cho tôi đó không phải là một hình phạt, vì những bất trung của tôi đã gây nên? Tôi giả sử bạn nói đúng. Bạn hãy biết rằng, những hình phạt của một người cha sẽ thành những phương thuốc bổ ích đối với những người con ngoan. Bạn có muốn làm mềm tay Cha trên trời, muốn xúc động trái tim Ngài, muốn bắt Ngài phải ban cho bạn ơn mới không? Bạn hãy nhận lấy hình phạt của Ngài, và nhờ sự tuân phục tin cậy vào thánh ý Chúa đó, hoặc Chúa sẽ đem đến cho bạn một người để dẫn bạn tiến khác hẳn từ trước đến nay, hoặc Chúa nhân lành sẽ tự đảm nhiệm lấy việc hướng dẫn bạn. Chúa sẽ sai Thánh Thần của Người xuống như đã sai xuống với các Tông Đồ xưa. Ánh sáng Người sẽ soi bước chân bạn và ơn thánh Người sẽ ban cho bạn sức mạnh lạ thường.

Một thí dụ khác. Đời sống bạn hoàn toàn chuyên chú vào việc đạo đức, với những việc thiêng liêng như của ăn nuôi dưỡng linh hồn bạn. Nhưng một cơn bệnh đến làm đứt quãng cái giây xích những việc lành thánh mà bạn đã tự buộc mình. Bạn không thể đi dự lễ được dù là ngày Chúa Nhật. Bạn không được có của ăn thánh, và chẳng bao lâu bạn yếu đuối quá không cầu nguyện được nữa. Hỡi linh hồn đạo đức, bạn đừng phàn nàn. Bạn có phúc được mời đến nuôi dưỡng linh hồn bạn bằng cách cùng với Chúa Giêsu, thông dự vào cùng *một thứ của ăn mà có lẽ bạn chưa biết*, nhưng dùng thứ của ăn đó sẽ biến bệnh tật bạn thành một phương thể đặc lực để thánh hóa bạn. *Của ăn của Cha* - lời Chúa phán với các môn đệ - *là làm theo ý Đấng đã sai Cha (Ga 4,32-34)*. Chính của ăn đó đã dọn sẵn cho bạn. Và bạn hãy chú ý, chỉ nhờ của ăn đó mà bạn sẽ được sống đời đời. Cả đến cầu nguyện cũng vô hiệu, nếu việc cầu nguyện không được hun đúc bằng của ăn bổ dưỡng đó. Thầy Chí Thánh đã giải thích trong đoạn Phúc Âm sau đây: *Mọi người nói: Lạy Chúa, lạy Chúa, sẽ không vào được nước Trời, nhưng chỉ có kẻ làm theo ý muốn Cha Ta mới vào được thôi (Mt 7,21)*. Mà bạn biết chính Chúa đã bắt bạn lâm vào tình trạng đó. Chính Chúa miễn trừ cho bạn khỏi phải làm những việc đạo đức đó, hay nói đúng hơn Chúa đã cấm bạn. Bạn đừng lo lắng,

nhưng bạn hãy cẩn thận, vì Chúa đợi bạn bù lại bằng việc bạn cố luyện theo ý Chúa hơn và bỏ ý riêng bạn. Chính vì để cho bạn được sử dụng của ăn chính đó mà Chúa nâng bạn cho bạn có phương thế sử dụng. Quả thật, bệnh tật đã bắt bạn chịu bao nhiêu trái ý, bao nhiêu hy sinh. Nó làm trở ngại các dự định, gây nên những tiêu xài, những thuốc thang khó chịu, những vụng về, những sự ơ hờ về phía những người chăm sóc bạn, nói tắt là bao nhiêu những cái lặt vặt làm cho bạn đau khổ. Bao nhiêu dịp để bạn nói câu: Chính Chúa muốn thế, xin tuân theo ý Chúa. Hãy cẩn thận chăm lo hết sức đừng để mất một dịp nào như thế, và rồi bạn sẽ được vào sổ những linh hồn Chúa Giêsu yêu quý. *“Vì bất kỳ ai làm theo ý Cha Ta trên trời, đó là anh em Ta, chị em Ta và mẹ Ta đấy”* (Mt 12,50).

Một tỉ dụ nữa. Một cuộc lễ long trọng sắp tới, bạn đã sửa soạn hết sức và bạn đã cảm thấy hăng hái sốt sắng như báo trước những an ủi bạn sẽ được trong ngày đó. Nhưng ngày đó tới, và bạn không còn như trước nữa: tiếp theo những tâm tình nồng nhiệt, bạn chỉ cảm thấy khô khan chán nản, bạn không đủ sức suy một tư tưởng tốt. Bạn hãy giữ đừng buồn bã vì tình trạng đó, bạn hãy giữ đừng lo lắng cố sức thoát khỏi tình trạng đó. Chính Thiên Chúa đã đặt bạn vào đó và bạn biết rằng bởi Chúa thì không có điều gì xấu và không sinh ra những ích lợi to tát cho bất cứ ai lĩnh nhận một cách từng phục. Cho nên bạn hãy nhận lấy cảnh ngộ do tay Chúa xếp đặt đó. Bạn cố hết sức giữ mình tỉnh tâm trước mặt Chúa và từng phục Người như một bệnh nhân đứng trước thầy thuốc và tuân theo ông để đợi ngày khỏi bệnh nhờ những chăm sóc của ông. Bạn hãy tin rằng không bao giờ sự an ủi ích lợi cho bạn bằng sự khô khan đó, nếu bạn bình thản chịu đựng với tinh thần tuân phục ý Chúa. Quả vậy, không phải là cái chúng ta cảm thấy, dọn dẹp ta được ơn Chúa. Cái dọn dẹp cho ta được ơn Chúa là việc của ý muốn ta, và việc đó không cảm thấy được. Việc đó rất có thể kèm theo một cảm giác bề ngoài. Nhưng tâm tình đó không thêm gì vào công nghiệp ta trước mặt Thiên Chúa,

cũng như không có tâm tình đó hay có những tâm tình trái ngược nhưng bị gạt bỏ đi cũng không hề bớt gì hết.

Cho nên, bạn hãy chôn sâu vào tâm hồn chân lý này là sự cầu nguyện không cần phải được cảm giác thấy mới có hiệu lực. Cầu nguyện chỉ ở tại sự chuyển động ý của muốn lên tới Chúa và sự chuyển động tự bản không có gì có thể cảm giác được cả. Tôi xin nói thêm rằng cả hoạt động của Thiên Chúa trong linh hồn ta cũng thế. Người ta có thể so sánh với những hiệu quả phát sinh do của ăn phần xác. Sức của ăn dưới đất lan ra khắp thân thể ta, mà ta không biết đến, để bồi bổ và thêm sức cho các phần thân thể. Không một cảm giác nào báo cho ta thấy có sự lưu thông bồi dưỡng đó. Cũng thế, Chúa Giêsu là của ăn trên trời đã được ban cho ta để làm của nuôi thiêng liêng, cũng hành động một cách kín ẩn trong tâm hồn ta. Nhưng nỗi khổ tâm là người ta muốn cảm giác thấy. Khi người ta không cảm thấy cái gì bề ngoài, không cảm thấy được thỏa mãn, thì hoặc người ta thất vọng, hoặc người ta cố gắng diễn tả trong người ta một hai sự gì có thể làm yên tâm, với những cố gắng vất vả, nỗ lực cầm trí đọc kinh nhiều. Những cố gắng đó, không những không sửa soạn một cách thuận tiện cho hành động của ân sủng, mà lại cản trở, vì chúng quá làm bận rộn hay quá xao động nội tâm ta.

Người ta kể rằng bà Thánh Catarina đệ Sienna một hôm hỏi Chúa tại sao xưa Chúa hay giao dịch nhiều với các tổ phụ, các tiên tri và các giáo hữu đầu tiên, mà nay các cuộc giao dịch của Chúa như thế rất họa hiếm. Chúa đáp vì xưa các vị làm tôi Chúa đó bình tĩnh và không yêu chuộng mình, luôn chạy đến với Chúa như những đệ tử trung thành, sẵn sàng chờ đợi Chúa linh ứng. Các ngài để Chúa tự do hoạt động như vàng ở trong lò, hay để Chúa tự do vẽ như một mảnh vải đã được sửa soạn sẵn, để mặc Chúa viết trong lòng luật yêu mến của Chúa. Còn các giáo hữu thời Thánh nữ hành động như Chúa không trông thấy họ cũng không nghe thấy họ. Họ cứ muốn hành động nói năng hết mọi sự và luôn luôn

bạn rộn xáo động không để Chúa hành động trong họ. Bạn hãy chú ý rằng Thầy Chí Thánh đã muốn phòng ngừa cho ta khỏi sự thái quá như thế trong Phúc Âm. Trong đó có viết: *Khi chúng con cầu nguyện, đừng nói nhiều lời như những người ngoại giáo, họ tưởng nói nhiều là được chấp nhận. Đừng bắt chước họ ở điểm đó. Vì Cha chúng con biết chúng con cần gì trước khi chúng con mở miệng cầu xin* (Mt 6,7-8).

XI . Trong khi chịu những hậu quả của tội lỗi

Chúng ta phải từng phục và hòa hợp với thánh ý Thiên Chúa mà chịu đựng những khốn khó phát sinh do những việc sa ngã vào tội lỗi. Thí dụ ăn uống thái quá làm cho bạn khó ở hay có khi làm cho sức khỏe bạn phải tổn hại nhiều. Đó chỉ là những việc ăn xài quá mức, không hợp lẽ phải, có khi chỉ hành động với một tinh thần phô trương điên cuồng, và bây giờ bạn phải khổ. Có khi là những việc sao nhãng trong nghĩa vụ, những lúc bạn nhẹ dạ không kín đáo, những câu bạn nói xấu người khác, những lúc bạn nóng ruột, lúc bạn phát khùng: đó là cái tính xấu của bạn, nó lôi theo những sự khó chịu, những thiệt hại về quyền lợi, những khổ sở nhục nhã. Có khi là một tập quán lâu dài và nguy hại chỉ muốn phạm tội, làm cho bạn khó khăn thực hành nhân đức và vất vả chống cự những cơn cám dỗ rất nhiều đang bao vây bạn. Tất cả những cái đó làm cho bạn bị những lo lắng, tâm thần rối loạn bối rối, lo âu quá đáng, cứ chùng chất trên người bạn và bạn không thể gỡ thoát được.

Chắc chắn Thiên Chúa không muốn ta phạm tội, nhưng khi đã phạm tội rồi, thì vì ích lợi cho ta, Chúa lại muốn kèm theo những hình phạt đó. Cho nên bạn hãy nhận lấy những cái do tay Chúa. Bạn hãy tin rằng không có gì thích hợp hơn sự vui nhận một cách khiêm nhường, để giúp bạn lại được phục hồi và tăng triển hơn trong ân sủng. Như thế, không những không làm hại bạn, những sa ngã đó

sẽ thành như một di tích của lòng kiên nhẫn của bạn trong việc phụng sự Thiên Chúa. Và chứng ấy càng vinh quang nếu càng nhiều gian khổ.

Tôi xin dùng một tỉ dụ để bạn dễ nhận rõ chân lý đó. Bạn định đi bộ đến La Mã, vì đường xấu, mắt bạn lại kém, thân xác bạn yếu đuối hay có lẽ vì một tập quán tai hại không chú ý, nên hầu như bước nào bạn cũng ngã. Tuy nhiên bạn không nản lòng; bạn chỗi dậy ngay không mất thời giờ lo lắng suy nghĩ, bạn cứ tiến lên, nhất định tới La Mã bất cứ với giá nào, và bạn đã tới nơi. Như thế, bạn càng gặp cản trở và sa ngã, thì sự kiên nhẫn của bạn càng cao, càng anh hùng, có đúng không! Trong việc phụng sự Thiên Chúa cũng giống như thế.

XII. Trong những sự đau khổ bên trong

Chúng ta phải hòa hợp với thánh ý Thiên Chúa trong những sự đau khổ bên trong nghĩa là trong các cơn cám dỗ, những lúc tâm hồn mờ mịt, rối loạn, lo lắng, khô khan, không được an ủi và hết mọi nỗi khó khăn người ta gặp trong đời sống thiêng liêng. Dù người ta gán những sự đó cho nguyên nhân phụ thuộc nào đi nữa, nhưng rồi bao giờ cũng phải đi tới Thiên Chúa là nguyên nhân thứ nhất của những việc đó.

Nếu ta cho rằng các nỗi đau khổ đó là do nội tâm chúng ta, thì thực cũng phải nói rằng những nỗi khổ đó bắt nguồn hoặc do tâm trí ta dốt nát, hoặc trái tim ta dễ cảm, hoặc do trí tưởng tượng chúng ta quá phóng dăng, hoặc sau cùng do những khuynh hướng xấu xa của ta. Nhưng nếu chúng ta lên cao hơn nữa, nếu chúng ta tìm xem những khuyết điểm đó tự đâu phát sinh, và đâu là nguyên nhân nếu không phải là do thánh ý Thiên Chúa, Đấng đã không cho con người ta hoàn toàn hơn, khi bắt ta chịu những khuyết điểm đó. Chúa chỉ cho ta một nghĩa vụ phải chịu đựng mọi hậu quả do những khuyết điểm đó cho đến lúc Người muốn chấm dứt để thánh hóa ta? Ngay khi Chúa muốn ban cho trí khôn

ta một tia sáng, đổ vào lòng ta một giọt sương ân sủng, thì chúng ta liền được sáng sủa, mạnh mẽ và yên ủi.

Nếu người ta giả thiết rằng những nỗi khổ đó là do ma quỷ, thì sau cùng cũng sẽ phải qui về Chúa. Câu chuyện ông Gióp không minh chứng rằng Satan sẽ không thể hành động nghịch với ta được, nếu Chúa không ban phép đó sao? Khi vua Saolê đang bị dày vò trong các cơn căm dỗ ghen tương, giận ghét và tức tối với Đavít, sách thánh bảo chúng ta rằng: *Thần dữ của Thiên Chúa đã xâm chiếm Saolê* (I Sam 18,10). Nhưng nếu thần đó là bởi Chúa, thì gọi là dữ thế nào được? Và nếu dữ thì bởi Chúa sao được? Nó dữ là vì cái ý muốn dữ và xấu của quỷ muốn làm khổ người ta với mục đích cho người ta phải hư mất, và cũng do Chúa vì Chúa ban phép cho nó làm khổ người ta với ý định cứu vớt người ta. Lại còn hơn thế nữa. Những nguyên tắc đức tin và những lời dạy của các Thánh đều cho ta biết rằng thường chính Thiên Chúa hành động trực tiếp rút đi những ánh sáng, những ảnh hưởng êm đềm của ân sủng, những cái làm vui mừng và mạnh sức các linh hồn. Chúa rút đi vì những mục đích cao quý nhất của sự khôn ngoan và lòng nhân lành của Người. Bao nhiêu người khô khan và ươn lười trong việc chu toàn các nghĩa vụ, đã được tỉnh thức dậy do những việc rối loạn theo sau những chán nản, đã lấy lại được lòng sốt sắng đã mất. Bao nhiêu người khác đã được những sự khổ bên trong ban cho họ thời cơ và phương thế thực hành những nhân đức cao siêu nhất. Nhất là ai có thể nói được những nỗi khổ tâm đó đã đem tới độ anh hùng biết bao, những nhân đức của Thánh Ignatiô, Thánh Têrêxa, Thánh Phanxicô đệ Salê.

Hành động đáng thờ lạy thay của việc Thiên Chúa Quan Phòng vô cùng đã chú trọng đến sự lành cho con cái: bề ngoài như muốn bỏ rơi, để giải thoát một số người khỏi tính ươn ái quá độ, và làm phát triển trong một số người khác tinh thần khiêm nhượng, khinh chê mình, từ bỏ mọi sự, tin cậy vào Thiên Chúa, phó thác theo thánh ý Chúa, cầu nguyện liên lỉ. Cho nên, thay vì để chúng ta bị thắng

đoạt bởi sự nhẹ dạ và ngã lòng trong những lúc đau khổ mà đôi khi ta phải chịu, chúng ta hãy ở như trong lúc ta bị bệnh phần xác: ta hỏi ý kiến một vị danh sư, một vị hướng dẫn chắc chắn, và dùng những phương thuốc vị đó chỉ, rồi kiên nhẫn đợi kết quả mà Chúa sẽ ban cho bạn tùy ý Người.

Chúa biết rõ giá trị của các đau khổ nội tâm của người Thánh mà Louis de Blois đã nói đến: vị Thánh chỉ luôn luôn cảm thấy các cơn cám dỗ, những sự khô khan và những cay đắng liên tiếp. Một ngày kia, bị đè ép trong những lo lắng, ông khóc lóc ghê lắm, các Thiên Thần hiện ra với ông đề an ủi. Nhưng ông từ chối sự an ủi đó, nói với các Thiên Thần đến an ủi ông rằng: Tôi không xin an ủi nào cả, thay vì mọi an ủi, thì xin thánh ý Chúa được thực hiện hoàn toàn nơi tôi là đủ rồi. Cũng theo lời thuật lại của tác giả đó, thì một hôm bà Thánh Brigitta bị khốn khó trong tâm trí lắm, Chúa Giêsu hiện ra với bà và hỏi bà cái căn cứ nỗi lo buồn của bà. Bà trả lời là bị khổ vì muôn ngàn tư tưởng xấu xa làm cho bà lo sợ về ngày phán xét. Thầy Chí Thánh liền nói với bà: *“Thực công bằng, con thích những sự hư hoang của thế gian trái ý Cha, bây giờ con phải lo sợ vì nhiều tư tưởng không đâu và độc dữ trái ý con. Về những điều Cha sẽ phán xét con thì con sợ là điều tốt, nhưng con phải tin cậy mạnh mẽ vào Cha, vì Cha là Chúa của con. Hơn nữa, con phải tin chắc rằng, những ý nghĩ xấu mà người ta hết sức chống trả lại là luyện ngục của linh hồn ở đời này và là căn nguyên phần thưởng trên trời. Nếu con không thể đuổi những tư tưởng đó đi được, thì con hãy từ chối, rồi hãy kiên nhẫn chịu chúng quá nhiều”*.

Chính cha Taulère kể lại rằng: Khi những người bị những nỗi khổ nội tâm dày vò, đã đến giải bày với cha, cha liền nói với họ: “Mọi sự sẽ may mắn cho các bạn, cả những sự các bạn phàn nàn cũng là ơn Chúa ban cho các bạn”. Còn những người tỏ ra sợ hãi rằng những nỗi khổ tâm đó được gửi đến cho họ để phạt tội họ, thì cha trả lời: Hoặc tại hay không tại tội các bạn, bạn hãy tin rằng thánh giá đó do Chúa mà đến với bạn, cho nên hãy ôm lấy mà tạ ơn Chúa và

nhấn nhọc chịu đựng hoàn toàn trong tay Người. Nếu người ta phàn nàn vì cảm thấy trong tâm hồn bị vò xé, vì khô khan chán nản buồn rầu. “Bạn hãy kiên nhẫn chịu đựng - lời cha nói - và bạn sẽ được nhiều ơn thánh hơn là nếu bạn cảm thấy nơi bạn những rung động của một lòng đạo đức êm ái và sốt sắng”.

XIII. Trong các nhân đức và ơn trạch thiêng liêng

Sau cùng đây có lẽ là điểm khó khăn nhất trong việc thực hành đức tuân theo ý Chúa, là chúng ta chỉ được muốn những nhân đức, những độ ân sủng và vinh quang theo mức Chúa muốn ban cho ta, và không được ao ước hơn nữa. Tất cả tham vọng của ta là phải trung thành tới mức độ hoàn thiện đã chỉ cho ta, vì Chúa không ban cho mọi người được tới cùng một độ điểm. Mà thật, dù chúng ta đổi lại trung thành với ơn ta nhận được bởi Chúa mấy đi nữa, cũng không bao giờ - điều này chắc chắn - chúng ta có đức khiêm nhường, yêu mến... bằng Rất Thánh Đức Mẹ được. Và ai dám tự phụ rằng: mình được ân sủng và vinh quang như các Thánh Tông Đồ? Ai có thể bằng được Thánh Gioan Tẩy Giả, Đấng đã được Chúa khen tặng là cao trọng nhất trong con cái loài người? Bao giờ có ai tới đến mức thánh thiện của Thánh Giuse vinh hiển được? Trong điểm này cũng như trong mọi điểm khác, chúng ta phải tuân phục ý Chúa. Phải có thể áp dụng về ta được lời đã nói trong tiên tri Isaia: *ý muốn Cha ở trong người đó* (Is 62,4), ý muốn đó thống trị và cai quản mọi sự.

Cho nên khi ta nghe nói hay đọc sách thấy Chúa chúng ta trong một thời gian vẫn đã đưa một số linh hồn lên tới độ hoàn thiện rất cao. Người đã ban cho những linh hồn ấy những ân huệ đặc biệt, đã thông cho trí khôn họ những ánh sáng kỳ diệu, Chúa đã đổ vào tâm hồn họ tràn đầy những tâm tình đạo đức và sốt sắng cao siêu. Lúc đó chúng ta phải hăm dè những ước muốn được như thế, những ước muốn có thể nổi dậy trong tâm hồn ta, làm tổn hại lòng yêu mến

tuân theo ý Chúa. Ta cũng phải kết hợp mật thiết hơn với thánh ý cao trọng của Chúa, và thưa với Người rằng: Lạy Chúa, con ca ngợi và chúc tụng Chúa vì Chúa đã đoái thông ban chính mình Chúa một cách yêu thương và thân mật như thế cho các linh hồn Chúa đã chọn. Ơn phúc Chúa ban cho những linh hồn ấy vượt quá mọi ước lượng của người đời. Nhưng con còn quý trọng sự làm tròn thánh ý Chúa hơn tất cả những ánh sáng, những tâm tình, những ân điển mà Chúa đã ban cho các thánh đó. Cho nên, ơn độc nhất con nài Chúa ban cho con là bất kỳ trong sự gì con không còn chút ý riêng nào nữa. Xin cho ý con được hoàn toàn hòa hợp và tiêu biến trong ý Chúa.

Mặc ai muốn xin Chúa những điều họ muốn. Phận con, con chỉ xin một điều là xin Chúa vui lòng ban cho con được khăng khít luôn với thánh ý Chúa và biến con thành một dụng cụ để Chúa được vinh quang trong việc thi hành hoàn toàn những ý định của Chúa. Xin Chúa luôn làm cho con, trong con, qua con, mọi điều Chúa muốn, con không hề dám chống cưỡng.

XIV. Tóm tắt và kết luận chương này

Sự tuân phục, hòa hợp trong hết mọi sự với thánh ý Chúa rất đẹp lòng Chúa đến nỗi vua Đavít đã được danh dự gọi là “một người vừa lòng Chúa”. Chúa phán: *“Ta đã tìm được Davit con Jessê là người vừa lòng Ta và sẽ thi hành mọi điều Ta ước muốn”* (Tđcv 13,22). Quả thực vua Đavít rất tùng phục mệnh lệnh Chúa Quan Phòng. Lòng vua luôn luôn sẵn sàng nhận lấy mọi thứ cảm xúc do Chúa, như miếng sáp mềm sẵn sàng nhận lấy cái hình người ta muốn in vào đó. Vua hay than thở: *Lòng tôi sẵn sàng, lạy Chúa tôi! Lòng tôi sẵn sàng* (Tv 56,8; 107,2). Bằng lời lặp đi lặp lại đó theo lời Thánh tiến sĩ giải thích, vua Đavít muốn nói rằng: Vua sẵn sàng chịu nhận những vất vả cũng như những may mắn, những nhục nhã cũng như những vinh hiển, vua sẵn sàng tuân theo mọi điều Chúa muốn.

Vậy chúng ta hãy nhất quyết sẵn sàng làm vui lòng Cha chúng ta trên trời và kéo xuống cho ta những sự hộ phù của Chúa để thánh hóa ta và làm một nguồn an bình và vui sướng cho ta ở đời này, và là bảo đảm hạnh phúc vĩnh cửu cho ta đời sau.

Trong mục tiêu đó, chúng ta nên ghi tạc mấy lời đặc biệt của Thánh Kinh làm sáng tỏ một cách rõ rệt sự tuân phục thánh ý Chúa. Thí dụ chúng ta nói với Thánh Phaolô Tông Đồ rằng: *Lạy Chúa, Chúa muốn cho con làm gì?* (Tđcv 9,6). Con đây, sẵn sàng làm mọi sự Chúa muốn. Hay nói với Thánh Đavít: *Này con đây trước mặt Cha như một con vật chở đồ* (Tv 72,23), không xét nét, vâng lời không kháng cự; *Con thuộc về Chúa, xin truyền dạy con như ý Chúa muốn* (Tv 118,94). *Ta không tìm ý riêng Ta, Chúa phán, Ta không bỏ trời xuống làm theo ý Ta, nhưng để làm theo ý Đấng sai Ta. Cửa ăn của Ta là vâng phục Người, là làm đúng như ý Người muốn* (Ga. 4,34; 5,30; 6,38). Theo chân Đấng gương mẫu tối cao đó, cửa ăn của chúng ta cũng phải là làm trọn ý Thiên Chúa. *Vâng, lạy Cha, xin vâng như thế, vì đó là điều Cha muốn. Nguyên tuân ý Cha dưới đất cũng như ở trên trời vậy* (Mt 11,26; 6,10). Chúa chúng ta khuyên bà Thánh Catarina đệ Gênes khi đọc kinh Lạy Cha, đến câu đó phải dừng lại. Chúng ta cũng phải làm như thế và năng xin Chúa cho thánh ý Người được thực hiện dưới đất này cũng trọn vẹn và cũng bởi những lý do như các Thánh thực hiện ở trên trời, xin Chúa thực hiện nơi ta và trong mọi tạo vật. Đó là lời cầu xin luôn luôn của Thánh Pacôme.

Khi chúng ta khó chịu vì phải vâng lời Thiên Chúa, hay chúng ta cảm thấy nổi lên trong ta một phản ứng, chúng ta hãy cùng Thánh vương Đavít mà nói rằng: *ơi hơi linh hồn tôi, người không tuân phục Thiên Chúa ư?* Chính bởi Người mà người đã được mọi sự lành, *chính Người đã xếp đặt mọi sự cho người được rồi*. Không, tôi không dám chống lại với Người, tôi sẽ tuân lệnh Người, *vì Người là Chúa tôi, là Đấng Cứu Chuộc tôi*. Và nếu tính tự nhiên từ chối làm việc Chúa truyền dạy, *thì Chúa sẽ là sức mạnh để giúp tôi chiến thắng nó* (Tv 62). Chúng ta

hãy nói cùng Chúa chúng ta khi Người hấp hối: *Lạy Cha, xin tuân ý Cha, đừng theo ý Con* (Lc 22,42). Thánh Leo Cả nói: “Lời nói của Vị Thủ Lãnh chúng ta đó là sự cứu rỗi của thân thể máu nhiệm Chúa là Giáo Hội. Chính lời đó đã dạy dỗ tất cả tín hữu, đã hun nóng lòng tất cả các vị hiền tu, đã làm vinh quang cho mọi vị tử đạo. Chớ gì hết mọi con cái của Giáo Hội đã được cứu chuộc với một giá cao như thế, đã được công chính hóa không phải vì họ có một chút công nghiệp nào, họ hãy học biết lời đó, và khi họ bị bao vây bởi cơn cám dỗ mạnh mẽ nào, họ biết dùng lời đó như một chiến lũy kiên cố. Lúc đó họ sẽ thắng vượt những rừng rợn tự nhiên và can đảm chịu đựng sự khó”. Và với tinh thần từng phục thánh ý Chúa đó, chúng ta phải lĩnh nhận không những những biến cố xảy đến bất ngờ cho ta, mà cả những đau khổ và các trận chiến đấu trong lòng do sự nhẫn nhục chịu đựng đó gây nên, vì Chúa muốn cho ta chịu đựng những sự đó vì sự vinh hiển của Chúa và cũng vì lợi ích riêng ta.

Về những nỗi khó khăn chúng ta gặp thấy khi tuân phục ý Chúa, chúng ta phải chú ý rằng: Dù ý muốn ta đã cương quyết nhất định từng phục và thực sự đã từng phục, tuy vậy trí khôn ta theo khuynh hướng tự nhiên cũng còn lý luận và bàn cãi về những việc đang xảy đến hay có thể xảy đến cho ta. Thí dụ trí khôn nói: Nếu bây giờ tôi khỏe hơn, hoặc nếu bây giờ tôi ốm, nếu người ta cho tôi việc làm này việc làm kia, nếu người ta gửi tôi tới nhà ấy nhà nọ, nếu xảy ra như thế này thế kia, điều đó có lẽ may hoặc rủi cho tôi, điều đó sẽ giúp hay làm trái ý định tôi đã có, tôi có thể làm điều này điều nọ, theo ý tôi v.v... Bản tính tự nhiên tìm cho mình ít là sự vui thỏa được nghĩ đến các biến cố hay được bàn định đến. Nhưng còn phải bài trừ nốt cái hư hỏng tự nhiên đó. Vì lòng mến Chúa, chúng ta phải cấm ý muốn ta dùng tự do của nó, để kháng cự hay chọn lựa. Chúng ta cũng phải vì một lý do như thế mà từ chối không cho trí hiểu của ta được tự do lý luận và phán đoán.

Chúng ta hãy tin cậy trong mọi sự, và với một sự phó thác hoàn toàn vào sự

xếp đặt của Chúa Quan Phòng.

PHÓ THÁC CẬY TIN VÀO CHÚA QUAN PHÒNG

(Do chân Phước P. De La Colombière)

I. Những chân lý yên ủi

Đây là một chân lý chắc chắn và yên ủi nhất đã được mặc khải cho ta là (trừ tội lỗi) *không có gì xảy đến cho ta trên mặt đất này mà ... không chỉ vì Thiên Chúa muốn*. Chính Chúa ban cho ta của cải; cũng chính Chúa gửi tới sự nghèo nàn. Nếu bạn ốm bệnh thì Chúa là căn nguyên của cơn bệnh, nếu bạn được khỏe, cũng là Chúa đã trả lại sức khỏe cho bạn. Nếu bạn sống tức là bạn đã mắc nợ Chúa một sự lành to nhất, và khi cái chết đến chấm dứt cuộc đời bạn, thì cũng do Chúa định đoạt.

Nhưng khi những kẻ độc ác làm khổ ta, chúng ta cũng phải cho là tại Chúa ư? Phải, bạn phải tố cáo mình Chúa đã gây nên sự dữ bạn đang chịu. Chúa không phải là căn cứ của tội mà kẻ thù của bạn làm trong lúc hành hạ bạn, nhưng Chúa là căn cứ điều dữ mà kẻ thù làm khi phạm tội.

Không phải Thiên Chúa soi dẫn cho kẻ thù của bạn ý muốn xấu muốn hại bạn, nhưng chính Chúa đã ban năng lực làm việc đó cho y. Bạn đừng hồ nghi: nếu bạn có bị vết thương nào, thì là chính Chúa đã đả thương bạn. Dù cả tạo vật liên kết với nhau để hại bạn, nhưng nếu Chúa Tạo Thành không muốn, nếu Người không liên kết với chúng, nếu Người không ban cho chúng sức lực và

phương thế thi hành những ý định xấu độc của chúng, thì không bao giờ chúng đạt được đích. Lời Chúa Cứu Thế nói với Philatô: *“Nhà người không có quyền gì đối với Ta, nếu Ơn Trên không ban cho nhà người”*. Chúng ta cũng có thể nói như thế với ma quỷ và loài người, với cả những loài vô tri giác. Không, các người không làm khổ được ta, các người không làm ta khó chịu được như các người đương làm, nếu Chúa không ra lệnh cho các người. Chính Chúa ban cho các người quyền cảm dỗ ta và quyền làm cho ta đau khổ: *Các người không có quyền gì đối với Ta, nếu từ trên cao không ban quyền đó cho các người*.

Nếu thỉnh thoảng chúng ta suy nghĩ đứng đắn chân lý đó, thì không cần gì nữa để dập tắt những tiếng ta kêu trách lầm bầm khi ta bị mất cửa, hoặc khi ta bị bất kỳ sự khốn khó nào. Chính Chúa đã ban cho tôi cửa của cải đó; chính Chúa lại lấy đi, không phải tội này, quan án này, tên trộm này đã làm hại tôi; không phải người đàn bà này đã làm ô danh tôi vì các lời mụ nói xấu tôi, nếu đứa trẻ này chết... nhưng là chính Thiên Chúa là Chủ mọi sự, Người không muốn để tôi hưởng dùng lâu hơn nữa. *(Xin nhớ lại Đoạn 1 trên Thiên Chúa qui định mọi biến cố tốt cũng như xấu)*.

Chúng ta hãy tin cậy vào sự khôn ngoan của Chúa

Đây là một chân lý phải tin là Thiên Chúa điều khiển và xếp đặt mọi việc mà người ta phàn nàn ở đời này. Hơn nữa, chúng ta không thể hồ nghi được rằng mọi sự dữ Chúa gửi cho ta lại không rất hữu ích cho ta. Chúng ta không thể hồ nghi về điều đó mà không nghi ngờ Chúa đã thiếu sáng suốt để phân biệt điều ích lợi. Nếu trong các sự liên hệ tới ta, một người nào khác thấy rõ hơn ta điều có ích cho ta, thì thực là điên dại biết bao khi ta nghĩ rằng ta nhìn rõ hơn Thiên Chúa. Quả thế Thiên Chúa không có dục vọng làm mờ mắt như ta. Chúa thấu suốt cả tương lai, Chúa thấy trước những biến cố và hiệu quả do mỗi căn nguyên phát sinh. Bạn biết rằng những việc xảy ra tai ác nhất cũng có khi đem lại những

hậu quả may mắn; và trái lại những thành công may mắn nhất lại có thể chấm dứt bằng những hậu quả tai hại. Đó cũng là một tiêu chuẩn Chúa thường hay theo, đi tới mục đích bằng những đường lối hoàn toàn trái ngược với đường lối mà sự khôn ngoan loài người thường chọn. Ngập lụt trong chỗ dốt nát không biết gì về những việc sẽ xảy ra, sao chúng ta dám kêu trách về sự chúng ta phải chịu đựng do phép của Chúa. Chúng ta không sợ rằng những lời ta than trách sẽ sai lầm, và chúng ta than trách khi chúng ta có nhiều lý lẽ để ca tụng Chúa Quan Phòng sao? Người ta bán Giuse, người ta đưa ông đi làm nô lệ, người ta bỏ tù ông. Nếu ông buồn vì những sự mất nghĩa bề ngoài như thế, thì thực ông đau khổ vì hạnh phúc của ông, vì đó là những bậc thang đưa ông tới ngai vàng nước Ai Cập. Saolê đã làm lạc mất bầy lừa của cha, phải đi tìm rất xa nhọc công vô ích, thực là thời giờ và vất vả bỏ đi. Nhưng nếu nỗi nhọc nhằn đó làm ông buồn sầu, thì không bao giờ có sự buồn sầu vô lý hơn vì mọi sự đó chỉ được ban phép để đưa ông tới Đấng tiên tri xức dầu cho ông, nhân danh Chúa phong ông làm vua cai trị dân Người.

Chúng ta sẽ phải xấu hổ biết mấy, khi chúng ta thấy rõ những lý do khiến Chúa gọi cho ta những thánh giá mà chúng ta đã bất bình khó chịu? *Tôi than tiếc đứa con trai độc nhất chết giữa tuổi xuân: Than ôi! Giả như nó còn sống mấy tháng mấy năm nữa, nó sẽ chết vì tay kẻ địch. nó sẽ chết trong lúc mang tội trọng... Tôi không thể an ủi tôi được vì cuộc hôn nhân bị gián đoạn đó. Nhưng nếu Thiên Chúa đó cho cuộc hôn nhân đó thành tựu thì tôi sẽ phải sống những ngày tang tóc và khổ cực. Tôi được sống thêm ba bốn mươi năm nhờ cơn bệnh mà tôi đã phải vất vả chịu đựng. Tôi đã được cứu rồi đời đời nhờ sự xấu hổ đã làm tôi mất bao nhiêu nước mắt đó. BLinh hồn tôi có khi đã hư mất, nếu tôi không mất món tiền đó.* Chúng ta bối rối gì? Thiên Chúa đảm nhiệm về đời ta, ta còn lo lắng ư? Người ta tin cậy vào lương tâm nghề nghiệp của y sĩ, vì người ta cho rằng ông hiểu biết rõ nghề nghiệp của ông. Ông bắt bạn phải chịu mổ xẻ đau đớn lắm: có khi người ta dùng dao mổ sọ

bạn ra, có lúc người ta cắt da thịt, có lúc người ta cắt hẳn một chi thể để chặn đứng ung nhọt thối lan ra vào tận quả tim. Người ta chịu tất cả những cái đó, người ta bằng lòng với y sĩ, và tạ ông rất hậu về việc đó; vì người ta xét rằng chắc ông sẽ không sử dụng phương thuốc đó, nếu không cần và người ta nghĩ rằng phải tin cậy vào tài nghệ của ông. Còn chúng ta không muốn làm vinh dự cho Chúa như thế sao? Có lẽ người ta nói rằng chúng ta không tin vào sự khôn ngoan của Chúa và chúng ta sợ Chúa đánh lừa ta?... Sao? Bạn giao thân thể bạn cho một người phạm có thể làm lẩn, và những sự sai lầm rất nhỏ của người đó có thể làm bạn chết được, và bạn không thể tuân phục sự xếp đặt của Chúa Trời ư?

Nếu chúng ta trông thấy mọi sự Chúa thấy, chắc chắn chúng ta sẽ muốn mọi sự Chúa muốn; người ta sẽ thấy chúng ta khóc lóc xin Chúa những đau khổ mà chúng ta cố sức nguyện ước và cầu xin xua đuổi đi. Cho nên câu nói với con cái ông Zêbêdê rằng: *Chúng con không biết điều chúng con xin*, lời đó đã không nói với hết mọi người chúng ta đó sao? Hỡi những người mù quáng, sự dốt nát của các người làm ta thương hại, các người không biết điều các người xin. Hãy để cho Ta xếp đặt các việc cho con, an định số phận cho con, Ta biết rõ hơn con điều cần cho con. Nếu cho đến bây giờ Cha chiều theo cảm tình và sở thích của con, thì con đã hư mất rồi.

Khi Chúa thử ta

Nhưng bạn có muốn tin chắc rằng: trong mọi sự Chúa ban phép, trong mọi sự xảy ra cho bạn, thì Chúa chỉ nhìn đến những ích lợi thực của bạn, Chúa chỉ nhằm vào hạnh phúc đời đời của bạn không? Bạn hãy suy nghĩ một chút về tất cả những sự đã xảy ra cho bạn: Bạn đang đau khổ, bạn hãy nghĩ rằng Đấng đã gây nên đau khổ của bạn đó cũng là chính Đấng đã muốn suốt đời Người sống trong đau khổ để cứu bạn khỏi những đau khổ đời đời; là chính Đấng đã sai Thiên Thần Người luôn ở bên cạnh bạn, coi chừng mọi đường nẻo bạn và chăm

chú gạt bỏ những gì có thể làm cho xác bạn bị thương hay linh hồn bị vết ố. Bạn hãy nghĩ rằng Người bắt bạn chịu cái khổ đó là Đấng ở trên bàn thờ luôn luôn cầu khẩn và dâng mình hàng ngàn lần mỗi ngày để đền tội bạn, để làm nguôi cơn giận Đức Chúa Cha tùy theo mức bạn làm cho Đức Chúa Cha thịnh nộ. Người đến với bạn rất nhân lành như thế trong Bí Tích Thánh thể; Người không lấy gì làm vui sướng hơn là được ở với bạn, được kết hợp với bạn. Với những dấu hiệu yêu thương dường ấy mà còn không tin cậy Chúa, còn nghi ngờ không biết là để làm ích cho ta hay để làm hại ta mà Chúa đã tới thăm ta thì thực là vô ơn biết bao!

- *Nhưng Chúa hành hạ tôi lắm, Người đè nặng bàn tay trên tôi.*

- Bạn sợ gì một bàn tay đã bị đánh thấu qua, bàn tay đã bị đóng vào thánh giá vì bạn?

- *Chúa đưa tôi đi trên con đường gai góc.*

- Có đường nào khác để lên trời nữa. Bạn khổ nạn quá, bạn thích chết đời đời hơn là chịu khổ chóng qua trong một thời gian sao? Không phải chính con đường đó Chúa đã đi trước bạn và vì lòng yêu bạn đó sao? Bạn có thấy ở đấy một sự khó nào mà Chúa không đánh dấu, không tưới máu Chúa đổ không?

- *Chúa trao cho tôi một chén đầy cay đắng!*

- Phải, nhưng bạn hãy nghĩ rằng đó là Đấng Cứu Chuộc bạn trao cho bạn. Chúa yêu bạn vô cùng, Người có thể xử ngắt với bạn được không, nếu không có ích lợi khác thường hay cần thiết khẩn cấp cho bạn? Bạn đã nghe nói về một vị hoàng thân, ông không từ chối chén thuốc do y sĩ truyền cho ông uống, vì ông biết rằng y sĩ đó rất trung tín và rất thiết tha đến ông. Chúng ta, những người có đạo, chúng ta từ chối chén đắng Thầy Chí Thánh chúng ta đã dọn cho ta sao? Chúng ta dám sỉ nhục Người đến độ đó sao? Tôi xin bạn đừng quên ý tưởng đó: ý nghĩ đó đủ cho chúng ta vui nhận và yêu mến những xếp đặt của thánh ý

Chúa, dù bề ngoài có vẻ éo le. Chính đó là phương thế bảo đảm chắc chắn cho hạnh phúc chúng ta ngay ở đời này.

Phó thác trong tay Chúa

Giả như một người giáo hữu được thoát khỏi mọi lầm tưởng của thế gian nhờ suy nghĩ và ánh sáng Chúa soi. Người đó nhận biết rằng mọi sự đều là hư hoang, không có gì có thể làm thỏa mãn lòng mình được. Cái người đó ao ước nhất thường là nguồn những sự buồn sầu vô tận. Người ta phải vất vả mới phân biệt được điều có ích với điều có hại cho ta, vì sự lành và sự dữ hầu như lẫn lộn khắp nơi. Cái mới hôm qua là điều lợi ích nhất, thì hôm nay đã thành xấu nhất. Những ước ao của người đó chỉ làm cho họ thêm bối rối, những sự lo lắng để thành đạt làm họ hao mòn, và đôi khi còn làm hại cả những ý định của họ, thay vì làm tiến hành những ý định đó. Cho nên thánh ý Chúa cần phải được thực hiện. Chỉ làm những sự Chúa truyền, và Chúa không thể truyền điều gì cho ta mà không có ích cho ta.

Sau khi đã nhận định như thế, tôi lại giả thiết rằng: Người đó phó thác trong tay Chúa một cách mù quáng, người đó phó mình cho Chúa, có thể nói được rằng, không điều kiện, không dè giữ, hoàn toàn tin cậy vào Chúa đối với hết mọi sự, không ao ước điều gì, không sợ hãi gì, tóm lại là không tự muốn điều gì, và chỉ muốn như Chúa muốn thôi. ngay từ lúc đó tôi quyết rằng con người hạnh phúc đó đã được tự do hoàn toàn, không có thể bị rầy rà hay ép buộc, không có quyền thế nào, sức mạnh nào dưới đất có thể uy hiếp được người đó hay làm cho người đó bối rối lo âu.

Nhưng không phải là một ảo mộng sao, một người có cảm xúc như nhau khi đứng trước sự lành cũng như sự dữ? Không, không phải là một ảo mộng: Tôi biết có những người rất bằng lòng khi bị bệnh tật cũng như khi được khỏe mạnh, lúc giàu sang cũng như khi túng thiếu. Tôi lại biết có những người thích nghèo túng

bệnh tật hơn là giàu có và khoẻ mạnh. Và lại không có điều gì đúng bằng điều tôi vừa nói với bạn: Chúng ta càng tuân phục ý Chúa, thì Chúa càng thương ban cho những sự ta muốn. Hình như, khi người ta chỉ chăm chú vâng phục Ngài, thì Ngài cũng chỉ chăm lo làm hài lòng ta. Không những Người nhận lời ta cầu xin, nhưng Chúa còn ân cần đón ý ta trước. Người đi tìm mãi tận đáy lòng những ao ước mà người ta cố gắng dập tắt đi để đẹp lòng Người, và ban cho quá sự ta mong ước.

Sau cùng, người từng phục ý muốn Thiên Chúa, được hạnh phúc vững bền, không phai lạt và vĩnh viễn. Không sợ hãi nào phá rối nỗi hạnh phúc của họ, vì không sự gì có thể tiêu hủy nó được. Tôi hình dung người đó như một kẻ ngồi trên tảng đá lớn giữa biển cả. Người đó nhìn những đợt sóng hùng hổ nhất xô đến mà không hề sợ hãi, người đó vui sướng nhìn ngắm những đợt sóng đó và bình thản đếm từng đợt một, khi chúng đến tan vỡ dưới chân. Dù biển động hay yên, gió thổi đưa sóng từ phía nào tới, người đó vẫn không động đậy, vì nơi họ ngồi chắc chắn không hề lay chuyển.

Do đó được bằng yên, bình tĩnh, vẻ mặt luôn bình thản, tính khí luôn điều hòa: đó là những nét chính chúng ta nhận được nơi những người làm tôi Chúa thật.

Thực hành sự phó thác cậy tin

Bây giờ chỉ còn tìm phương thế để chúng ta có thể đạt tới sự phục tùng hạnh phúc đó. Một con đường chắc chắn đưa ta tới đó là năng luyện tập nhân đức đó. Nhưng vì những dịp to tát để thực hành nhân đức đó rất hiếm, nên cần phải lợi dụng những dịp lặt vặt thường ngày. Nếu chúng ta dùng nên các dịp đó, chẳng bao lâu chúng ta sẽ có thể chống đỡ được với những tai họa to tát nhất mà không hề bị lay chuyển. Không có ai mỗi ngày lại không gặp trăm ngàn điều nhỏ mọn trái với nguyện vọng và khuynh hướng do chúng ta không khôn ngoan hay vô ý

gây nên, hoặc do sự bất cẩn hay ác tâm của người khác hoặc do hoàn toàn ngẫu nhiên và sự trùng hợp bất ngờ của một vài căn nguyên tất yếu. Tất cả đời sống ta đầy những chiếc gai bé nhỏ luôn phát hiện không lúc nào hết dưới bước chân ta đi, sinh ra trong lòng ta muôn ngàn hậu quả cay đắng, muôn ngàn tác động tự nhiên chán ghét, ghen tương, sợ hãi, sốt ruột, hay muôn ngàn sự lo âu lặt vặt, hàng ngàn nỗi bối rối, ít là trong phút chốc, làm rối động sự an tĩnh của linh hồn. Thí dụ, bạn thốt ra một lời vô ý, người ta nói lại một câu khác phạm đến ta. - Một người đẩy tở Giúp bạn vụng về, hay quá chậm chạp. - Một đứa bé quấy rầy bạn, một người léo nhéo làm bạn tức. - Một đứa ngờ nghệch vấp phải bạn, - một chiếc xe đi qua làm bạn lấm đầy bùn. - Khí trời không hợp với bạn, - công việc lại không tiến hành như bạn mong ước. - Một đồ vật đổ vỡ, - chiếc áo bị vết bẩn hay rách. Tôi biết đó không có gì để tập thực hành một nhân đức anh hùng; nhưng tôi có ý nói như thế cũng đủ chắc chắn tập được nhân đức nếu chúng ta muốn. Tôi cũng có ý nói rằng bất cứ ai cũng phải ý tứ để dâng cho Thiên Chúa những sự trái ý đó và để nhận chịu những trái ý đó như là do Chúa Quan Phòng xếp đặt để chuẩn bị dần dần kết hợp rất mật thiết với Chúa để trong một thời gian vẫn có thể chịu đựng được những biến cố buồn thảm nhất và dữ tợn nhất trong cuộc đời.

Thêm vào cách tập luyện rất dễ dàng đó, người ta có thể tập thêm một cách khác (tuy nhiên hữu ích hơn cho ta và đẹp lòng Chúa hơn sự tôi có thể tả cho bạn được). Mỗi ngày, vừa thức dậy, bạn hãy nghĩ đến những sự ác hại nhất có thể xảy ra cho bạn trong ngày. Trong ngày hôm đó, có thể người ta sẽ đưa đến cho bạn một tin đắm tàu, một sự vỡ nợ, một tin hỏa tai. Có lẽ trước khi đêm tới bạn sẽ nhận được một sự nhục nhã đặc biệt, xấu hổ vô cùng, có lẽ thần chết sẽ cướp của bạn một người thân yêu nhất. Có lẽ bạn sẽ chết bất thành linh một cách bi đát. Bạn hãy nhận chịu những sự tai họa đó. Nếu Chúa muốn gửi cho bạn, bạn hãy ép

lòng vui nhận hy sinh đó, và bạn luôn luôn liệu cho ý muốn bạn sẵn sàng muốn hay không muốn tất cả mọi sự Chúa có thể muốn hay không.

Sau cùng khi một tai họa xảy ra, thay vì mất thời giờ phàn nàn về người ta hay về số mệnh, bạn hãy đi quì ngay xuống chân Chúa là Thầy bạn để xin Người ơn chịu đựng bền vững tai họa đó. Một người bị thương nếu khôn ngoan thì không chạy đuổi người đã gây thương tích, mà đầu tiên người đó chạy tới thầy thuốc để băng bó. Trong những lúc như thế, có lẽ bạn tìm kiếm người gây nên những nỗi đau khổ cho bạn, nhưng sau cùng rồi cũng phải đi tới Chúa vì chỉ có Chúa mới có thể là nguyên nhân sự dữ đó.

Cho nên bạn hãy đến với Chúa, bạn hãy đi nhanh chóng, đi ngay, chớ gì đó là sự lo lắng đầu tiên của bạn. Bạn hãy đưa đến cho Chúa có thể nói - cái mũi tên đã bắn vào bạn, đưa đến cho Chúa cái tai họa Chúa đã dùng để thử bạn. Bạn hãy hôn ngàn lần tay Chúa bị đóng đinh, những bàn tay đã đánh bạn, đã gây nên những sự dữ làm khổ bạn. Bạn hãy năng nói đi nói lại với Người những lời mà chính Người đã nói với Đức Chúa Cha khi Người bị đau khổ nhất: *Lạy Cha, lạy Cha, xin vâng theo ý Cha, đừng theo ý Con - Fiat Voluntas Tua*. Vâng, lạy Chúa, trong mọi sự Chúa muốn cho con, hôm nay và mọi lúc, trên trời dưới đất, xin hãy thực hiện ý muốn đó, xin thực hiện ở dưới đất cũng như thực hiện ở trên trời.

II. Những sự khốn khó có ích cho người công chính và cần thiết cho người tội lỗi

Bạn hãy nhìn bà mẹ hiền, trong khi người ta áp miếng sắt đỏ rực vào thân xác con bà. Bà dùng hàng ngàn cái vuốt ve cố làm cho con khỏi khóc, bà lấy nước mắt của bà làm dịu nỗi đau đớn của đứa con. Bà muốn việc mổ xẻ đau đớn đó làm ngay trước mặt bà. Ai có thể hồ nghi phương thuốc ghê rợn đó không phải là

cực hữu ích cho đứa trẻ ấy, và đứa trẻ không được một sức khỏe hoàn toàn hay ít nhất cũng làm dịu được một sự đau đớn vừa dữ tợn vừa lâu dài.

Tôi cũng luận lý như vậy khi thấy bạn phải tai biến. Bạn phàn nàn người ta hành hạ bạn, người ta xỉ nhục bạn, người ta vu vạ làm ố danh bạn, người ta bóc lột của cải bạn một cách bất công. Chúa Cứu Thế của bạn (danh hiệu đó còn âu yếm hơn danh hiệu cha và mẹ), Chúa Cứu Thế chứng kiến mọi sự bạn chịu. Người mang bạn trong lòng Người, Người đã tuyên bố rằng ai động chạm đến bạn là động chạm đến Người, đến con người của mắt Người. Thế mà chính Người đã cho bạn phải thử thách như thế, dù Người có thể dễ dàng ngăn cản. Vậy bạn còn nghi ngờ rằng cuộc thử thách chóng qua đó không mang lại cho bạn những lợi ích chắc chắn nhất ư?

Dầu Chúa Thánh Thần không gọi những người chịu đau khổ dưới thế này là người có phúc, và tất cả những trang Kinh Thánh không biện hộ những tai ương, dầu chúng tôi không thấy rằng tai ương là gia nghiệp thông thường nhất của đám người thân hữu với Chúa. Tôi cũng tin rằng những tai ương đó vô cùng ích lợi cho ta. Để tin phục hoàn toàn, tôi chỉ cần biết rằng Chúa là Đấng đã thà chịu mọi sự khổ mà sự điên cuồng của người ta có thể nghĩ ra được hơn là thấy tôi bị kết án chịu những hình khổ nhẹ nhất của thế giới bên kia. Tôi xin nói lại: Tôi lấy điều này làm đủ là tôi biết rằng chính Thiên Chúa đã dọn cho tôi, đã trao cho tôi chén đắng tôi phải uống ở đời này. Chúa đã chịu đau khổ dường ấy để cứu tôi khỏi chịu khổ, Chúa không thể bắt tôi đau khổ bây giờ để Ngài được hưởng vui thú độc ác và vô ích.

Phải tin cậy vào Chúa Quan Phòng

Đối với tôi, khi tôi thấy một người giáo hữu đau đớn trong những tai nạn Chúa gửi cho, thì tôi nói ngay: Đó là một người đang khổ vì hạnh phúc của mình, người đó cầu xin Chúa cứu họ khỏi cảnh túng thiếu đang mắc, mà đáng lẽ phải

tạ ơn Chúa vì đã làm cho họ túng thiếu như thế. Tôi chắc chắn rằng không gì có thể xảy đến cho con người đó ích lợi hơn là cái đang làm cho họ buồn chán đó; tôi có hàng ngàn lý lẽ rất mạnh để tin điều đó. Nhưng nếu tôi được xem thấy tất cả những gì Chúa trông thấy, nếu tôi có thể đọc được trong tương lai những hậu quả may mắn mà Chúa thưởng cho những đau khổ đó, thì tôi còn cảm thấy tư tưởng của tôi cũng chắc biết bao?

Quả thực, nếu chúng ta có thể trông thấy những ý định của Chúa Quan Phòng, thì chắc rằng chúng ta hằng hái nguyện ước được những tai nạn mà chúng ta đang phải chịu một cách ghê gớm.

Lạy Chúa tôi, nếu chúng tôi có một chút đức tin, nếu chúng tôi biết rằng Chúa yêu chúng tôi, Chúa lo lắng cho ích lợi chúng tôi chừng nào! Chúa nhìn những tai nạn với Con mắt nào, thì chúng tôi sẽ vội vàng đón rước những tai nạn đó, chúng tôi sẽ chúc tụng từng ngàn lần bàn tay đang đánh chúng tôi.

Có người sẽ hỏi: *Con bệnh bắt tôi phải bỏ các việc đạo đức này sẽ đưa lại cho tôi ích lợi gì? Tôi có thể hy vọng lợi ích gì bởi việc tôi mất hết của cải; mất mát làm cho tôi thất vọng và xấu hổ làm tôi nản chí, và làm cho tâm hồn tôi rối loạn có ích gì?*

-Thực những tai nạn bất ngờ đó, lúc xảy ra, đôi khi làm khổ những người phải chịu, và làm cho họ choáng váng, không thể lợi dụng ngay được tai nạn đó. Nhưng bạn hãy đợi và chẳng mấy chốc bạn sẽ thấy rằng nhờ đó Chúa chuẩn bị bạn lãnh nhận những hồng ân đặc biệt nhất của Ngài. Không có tai nạn đó, có lẽ bạn không trở nên xấu hơn, nhưng có lẽ không bao giờ nên thánh như thế. Từ khi bạn phó mình cho Chúa, bạn chưa nhất quyết khinh chê một vinh dự, hoặc vẻ đẹp của thân xác, hoặc tài trí tinh thần, làm cho người ta yêu quý bạn đó sao? Không đúng là bạn còn tính ham chơi, thích phô trương, xa xỉ đó sao? Không đúng là bạn còn ham mê của cải, nuôi dưỡng con cái để được danh vọng trên đời đó sao? Có lẽ có một luyến tiếc, một thân mật không được thiêng liêng mấy, còn đang tranh dành lòng bạn với Chúa. Có lẽ bạn chỉ cần một bước để vào cõi tự do

hoàn toàn. Nhưng bạn cũng chưa làm cái hy sinh cuối cùng. Trở ngại đó sẽ ngăn cản bao nhiêu ơn Chúa? Có lẽ không mấy, nhưng không gì phải hy sinh đối với một tâm hồn giáo hữu hơn là việc cắt đứt giây liên lạc cuối cùng đó, giây liên lạc ràng buộc họ vào thế gian hay vào chính mình họ. Trong cảnh huống đó không phải là họ không cảm thấy một phần yếu hèn của họ. Nhưng chỉ nghĩ đến phương thuốc điều trị đã làm cho họ hoảng sợ, vì sự dữ ở gần lòng họ quá đến nỗi nếu không có sự giúp đỡ của một cuộc mổ xẻ mạnh mẽ và đau đớn, người ta không thể chữa khỏi được. Chính vì thế mà phải đánh bạn bất ngờ, phải có một bàn tay khéo léo, khi bạn ít nghĩ đến nhất, đem miếng sắt ấn sâu vào da thịt, để chọc thủng cái ung nhọt ẩn núp ở trong đáy lòng bạn. Nếu không có tai biến, cái ung nhọt của bạn còn dài; căn bệnh làm ngăn cản bạn, cuộc vỡ nợ làm bạn lụn bại, việc nhục nhã làm bạn mất mặt, cái chết của người bạn đáng thương khóc. Tất cả những tai họa sẽ làm cái việc mà mọi bài suy ngẫm của bạn không thể làm được, đã thực hiện được điều mà có lẽ tất cả những vị hướng dẫn bạn đều đã cố gắng vô ích.

Ích lợi bất ngờ của thử thách

Nếu tai ương bạn chịu có kết quả như Chúa muốn, nếu nó làm cho bạn hoàn toàn chán ghét tạo vật, nếu nó đưa bạn đến chỗ phó thác triệt để vào Chúa Tạo Thành, thì tôi chắc rằng bạn sẽ cảm tạ Chúa vì đã làm khổ bạn hơn là nguyện xin Chúa cất khỏi sự khốn khó. Tất cả những ân huệ bạn được Chúa ban cho, tất cả những ơn huệ đó sánh với sự khốn khó chỉ là những ơn nhỏ trước mắt bạn. Bạn luôn luôn nhìn nhận thấy những ơn lành vật chất Chúa đã đổ xuống cho gia đình bạn từ trước tới nay, kết quả của tấm lòng nhân hậu của Người đối với bạn. Nhưng lúc đó bạn sẽ thấy rõ, bạn sẽ cảm thấy ở đáy tâm hồn bạn rằng không bao giờ Chúa yêu bạn bằng khi phá đổ mọi sự Người đã làm cho bạn lúc may mắn.

Và nếu Người đã rộng tay ban cho bạn của cải, danh vọng con cái, sức khỏe, thì Người đã quảng đại hơn nhiều khi cất lấy tất cả những của ấy khỏi tay bạn.

Tôi không nói đến những công nghiệp người ta được do sự chịu đựng đó. Chắc rằng thường người ta kiếm được cho Thiên đàng trong một ngày khổ khó nhiều hơn là trong nhiều năm sống trong vui thú, dù người ta sống thánh thiện đến đâu đi nữa.

Hết mọi người đều biết rằng sự may mắn làm ta suy yếu. Một người được hạnh phúc theo lối thế gian, mà cố gắng nghĩ đến Chúa mỗi ngày một hai lần đã là nhiều. Những ý tưởng về của cải vật chất chung quanh làm trí não vui thú bạn bị khiến người đó dễ quên mọi cái khác. Sự khổ khó trái lại hình như tự nhiên giúp ta đưa mắt lên trời, để nhờ cái nhìn đó làm dịu bớt cái cảm giác chua xót của những sự khó ta đang chịu. Tôi biết rằng người ta có thể ca tụng Chúa trong mọi cảnh ngộ, và đời sống của một người giáo hữu phụng sự Chúa trong lúc may mắn vẫn làm vinh danh Chúa. Nhưng người giáo hữu đó cũng làm vinh danh Chúa như thế khi họ chúc tụng Người trong đau khổ. Người ta có thể nói được rằng người khỏe giống như quan nịnh thần siêng năng đều đều, không hề bỏ ông hoàng, vẫn theo lời ông khuyên, làm điều ông thích, vẫn cung phụng trong mọi cuộc lễ. Nhưng người đau khổ giống như vị tướng anh dũng, đi chiếm thành cho vua, đi chiến thắng cho vua ngoài mặt trận, trải qua muôn ngàn nguy hiểm, liều cả mạng sống, vị tướng lãnh đó làm vẻ vang uy danh của chủ, mở rộng biên thùy của đất nước.

Cũng thế, người được hưởng sức mạnh rắn rỏi, được nhiều tiền của, sống trong vinh dự, được mọi người yêu quý, nếu người ấy dùng mọi sự lợi ích đó cho đúng phép, lĩnh nhận mọi của đó với tấm lòng biết ơn, qui mọi sự về Chúa là nguồn mạch, thì chắc người ta không thể nghi ngờ được rằng người đó không làm sáng danh Chúa bằng cách ăn ở hợp tình thần giáo hữu. Nhưng nếu Chúa quan Phòng tước đoạt người đó hết mọi của cải. Hơn nữa nếu Chúa Quan Phòng

còn bắt chịu những sự đau khổ khốn nạn nữa. Và nếu ở giữa những khốn khó như thế, mà người đó vẫn vững vàng giữ được những tâm tình tốt, vẫn tạ ơn Chúa, vẫn nhanh chai theo Chúa, vẫn ngoan ngoãn trong đường gai góc, trái ngược với khuynh hướng tự nhiên, lúc đó người ấy mới làm vinh danh Chúa cao cả, mới đề cao hiệu quả của ơn thánh một cách quảng đại và hiển vinh nhất.

Những dịp lập công và cứu rỗi

Bởi đó, bạn hãy đoán xem những người đã tôn vinh Chúa Giêsu trong con đường gai góc như thế có thể hy vọng được vinh dự nào bởi Chúa. Lúc đó chúng ta sẽ thấy Chúa yêu ta dường nào khi cho ta những dịp lập công đáng được một phần thưởng dồi dào như thế. Lúc đó chúng ta sẽ hối tiếc vì đã phàn nàn về cái đáng lẽ phải làm tăng thêm hạnh phúc ta, vì đã than trách khi chúng ta đáng phải vui mừng, vì đã nghi ngờ lòng nhân hậu của Chúa khi Người ban cho ta những dấu chắc chắn nhất biểu lộ lòng yêu thương đó. Nếu có ngày các tâm tình ta sẽ phải như thế, sao ngay từ bây giờ ta không sống với tâm trạng đó? Tại sao ngay từ đời này không chúc tụng Thiên Chúa giữa những sự khốn khó mà tôi chắc rằng tôi sẽ phải cảm tạ Chúa đời đời trên Thiên đàng.

Tất cả những cái đó cho ta thấy rõ rằng, dù ta sống cách nào, chúng ta cũng phải vui vẻ tiếp nhận tai ương. Nếu ta hư hỏng, tai ương sẽ sửa chữa ta, bắt ta trở nên nhân đức. Nếu ta tốt, tai ương sẽ tẩy rửa ta và làm cho ta nên tốt hơn. Tai ương sẽ làm cho ta đầy nhân đức và công nghiệp.

III. Nhờ sự cầu nguyện

Thực lạ lùng là Chúa Giêsu rất nặng long trọng hứa sẽ đoái nhận lời ta nguyện xin; thế mà phần đông các giáo hữu vẫn phàn nàn hằng ngày rằng họ không được Chúa nghe lời. Vì người ta không thể cho sự vô hiệu của lời ta cầu nguyện là tại bản tính những sự ta xin vì Chúa không có trừ điều gì trong lời hứa của

Ngài. “Mọi sự, bất kỳ sự gì chúng con cầu xin, chúng con hãy tin rằng chúng con sẽ được”. Người ta cũng không nói sự cầu xin vô hiệu, vì những người cầu xin bất xứng: Chúa đã hứa ban cho mọi hạng người: “Bất kỳ ai xin thì đều được”. Vậy tại đâu mà nhiều lời cầu xin bị bác bỏ. Có lẽ tại nhiều người cầu xin quá đáng, quá thúc bách làm Chúa chán ngán, hoặc tại họ quá nhẹ dạ hay quá quấy rầy, vì phần đông người ta tham lam và quá sốt ruột chỉ mong được như lời mình xin? Không, không tí nào, cái lý do độc nhất làm cho ta được ít bởi Chúa là chính vì chúng ta xin quá ít và nài nỉ quá ít.

Chúa Giêsu, thực ra, đã hứa cho chúng ta do quyền Đức Chúa Cha, là sẽ ban cho mọi sự, dù những sự nhỏ nhất. Nhưng Chúa đã truyền cho ta một thứ tự phải tuân giữ trong những việc chúng ta xin, và nếu không giữ luật đó, ta sẽ không hy vọng được sự gì. Người đã dạy bảo chúng ta trong Phúc âm Thánh Matthêu: “*Tiên vãn hãy tìm nước Thiên Chúa và sự công chính của Người, rồi mọi sự khác Người sẽ ban thêm cho*”.

Muốn được của cải

Chúa không cấm bạn ao ước của cải, và mọi sự cần để gìn giữ sự sống, và cả những sự để làm cho đời sống dễ chịu. Nhưng phải ước ao những của đó theo thứ tự của nó. Và nếu bạn muốn rằng, những ước muốn của bạn được thỏa mãn chắc chắn thì tiên vãn bạn hãy xin những sự to tát, để khi ban cho bạn những của đó, Chúa còn thêm cho những của nhỏ hơn nữa.

Đó là điều đã thực hiện cho Salomon. Thiên Chúa cho vua được tự do xin bất kỳ điều gì vua muốn. Vua đã xin Chúa ban cho vua sự khôn ngoan cần thiết để chu toàn các nghĩa vụ làm vua một cách thánh thiện. Vua không hề nhắc đến kho báu hay vinh hoa đời này. Vua nghĩ rằng Chúa ban cho vua một dịp to tát như thế, thì vua phải lợi dụng ngay dịp đó để được các của to tát. Sự khôn ngoan đã làm cho vua được ngay sự vua xin, và cả sự vua không xin nữa. “*Vì người chỉ*

xin điều đó, không xin cho người sống lâu giàu có. Nay đây Ta sẽ ban cho người như lời người xin. Ta vui lòng ban cho người sự khôn ngoan đó, vì người đã xin Ta, nhưng Ta cũng vẫn ban cho người sống lâu, đầy danh vọng của cải, vì người không xin Ta những sự đó.”

Vậy nếu đó là thứ tự mà Thiên Chúa giữ trong lúc ban phát các ơn lành, chúng ta không nên ngỡ rằng cho đến bây giờ, chúng ta đã cầu nguyện mà không được kết quả. Tôi thú thật với các bạn rằng, thường tôi cảm thấy thương hại lắm, khi thấy những người bố thí vội vã, chăm lo đi viếng nơi thánh, và ăn chay, làm cả những vị tư tế cũng phải lay cái vội vàng khẩn cầu cho họ được thành công trong những việc thế tục. Hỡi những người mù quáng, tôi sợ rằng việc các người cầu nguyện và xin cầu nguyện thành ra vô ích? Đáng lý phải dâng tiền, phải ăn chay, đi viếng nơi thánh để xin Chúa sửa đổi lại hoàn toàn những cách ăn ở của các người, để xin cho được đức nhẫn nhục của người Công Giáo, đức khinh chê thế tục, dứt lòng quyến luyến tạo vật. Sau những việc đầu tiên đó của một tấm lòng nhiệt thành, các người có thể cầu xin để lại được khỏe mạnh, và công việc được tiến hành. Có lẽ Thiên Chúa sẽ nghe những lời cầu xin đó, hay nói đúng hơn, Người sẽ đoán trước các điều các người xin, và sẽ vui lòng biết những điều các người ao ước để làm thỏa mãn.

Không có những ơn đầu tiên đó, tất cả mọi sự khác rất có thể có hại và thường có hại. Chính vì thế mà chúng ta bị từ khước. Chúng ta kêu ca, chúng ta trách Chúa cứng cõi, ít trung thành với điều hứa. Nhưng Chúa chúng ta là một người Cha đầy từ bi, thích dập tắt những nỗi phàn nàn kêu trách của chúng ta hơn là làm dịu những nỗi đó bằng những ân huệ có khi tệ hại cho ta.

Để xua đuổi sự dữ

Điều tôi đã nói về của cải, tôi còn nói cả về những sự dữ chúng ta ao ước muốn được cứu thoát nữa. - Có người sẽ nói: *Tôi không ao ước một gia nghiệp kếch xù, tôi*

chỉ muốn thoát khỏi cảnh cùng khổ thôi. Tôi không cần danh tiếng, tôi chỉ muốn tránh nhục nhã mà kẻ thù vu khống cho tôi. Tôi không thiết lạc thú, nhưng tôi khổ vì những nỗi đau tôi không chịu nổi. Từ lâu tôi cầu nguyện, tôi nài xin Chúa đoái làm nhẹ bớt những cái đó đi, nhưng tôi không thấy Chúa nghe tôi tí nào. - Tôi không lạ gì điều đó; bạn có những nỗi khổ thầm kín còn to tát hơn những cái khổ mà bạn phàn nàn đó, những cái khổ mà bạn không hề xin được cứu thoát. Nếu để được điều đó bạn chỉ đọc một nửa các kinh bạn đọc để xin cứu thoát những nỗi khổ bên ngoài thôi, thì Chúa đã cứu bạn từ lâu rồi khỏi cả thứ khổ bên ngoài, cả nỗi khổ bên trong. Sự khó khăn giúp bạn giữ được tấm lòng khiêm nhường, cái tấm lòng tự nhiên chỉ kiêu căng. Đối với thế gian, bạn quyến luyến cực độ, vì thế cần phải có những câu nói xấu làm khổ bạn. Bệnh tật là bờ rào ngăn bạn xuống dốc tìm lạc thú, cái dốc lồi dẫn bạn vào muôn ngàn nỗi khổ. Không phải là yêu bạn, mà là rất ghét bạn, nếu chuẩn cho bạn những thánh giá đó, trước khi cho bạn những nhân đức bạn chưa có. Nếu Chúa thấy bạn có đôi chút hối hả muốn được những nhân đức đó, có lẽ Người sẽ ban ngay cho bạn, và có lẽ không cần phải xin những cái khác.

Người ta không cầu xin đủ

Vậy cho nên bạn thấy rằng vì không xin đủ, nên không được gì, vì Chúa không thể cho ít, không thể giới hạn lòng quảng đại của Ngài trong những sự nhỏ mọn, mà không làm hại cho chính chúng ta.

Xin bạn chú ý: tôi không nói rằng người ta không thể xin được may mắn vật chất, được cứu thoát khỏi những thánh giá mà người ta đang rên xiết, mà không phạm đến Chúa. Tôi biết rằng để hợp thức hóa lời cầu xin những thứ ơn đó, chỉ cần xin với điều kiện là không trái với sự vinh hiển của Chúa, cũng không trái với phần rỗi của ta. Nhưng Chúa khó được vinh danh vì nghe lời bạn, cũng như khó được ích lợi cho bạn, nếu lời bạn xin được chấp thuận, nếu bạn không khao

khát những ơn to tát hơn. Vì thế tôi nói rằng: Khi bạn bằng lòng được ít, thì bạn sẽ liệu không được gì.

Bạn có muốn tôi hiến bạn một phương pháp để cầu xin được hạnh phúc, có hạnh phúc vật chất, một phương pháp có thể bắt ép Thiên Chúa phải nhận lời bạn không? Bạn hãy nói cùng Chúa hết lòng rằng: *Lạy Chúa tôi hoặc xin ban cho tôi nhiều của cải, khiến lòng tôi no thỏa, hoặc xin linh ứng cho tôi một lòng khinh chê của cải to lớn đến nỗi tôi không còn ao ước gì nữa. Xin cứu tôi khỏi sự nghèo khổ, hoặc xin làm cho tôi yêu chuộng nghèo khổ hơn mọi kho tàng trên mặt đất. Xin cất các đau khổ đi, hoặc nếu vinh danh Chúa hơn, thì xin những đau khổ đó biến thành vui sướng cho tôi. Và không những không làm tôi đau khổ và làm quấy động sự an bình của linh hồn tôi, những đau khổ đó lại biến thành nguồn vui êm đềm nhất. Chúa có thể cứu tôi thoát khỏi thánh giá. Chúa cũng có thể để cho tôi chịu mà không cảm thấy nặng nề. Chúa có thể dập tắt ngọn lửa thiêu đốt tôi. Chúa cũng có thể không dập tắt ngọn lửa đó, nhưng thay vì thiêu đốt tôi, Chúa lại dùng để làm cho tôi được dịu mát, cũng như xưa Chúa đã dùng làm êm mát những vị thánh trẻ Do Thái trong lò lửa thành Babylon. Tôi xin Chúa ban cho tôi được một trong hai điều đó. Không quan hệ gì cách tôi được sung sướng. Nếu tôi sung sướng vì được của cải dưới đất này, tôi sẽ tạ ơn Chúa đời đời. Nếu tôi được sung sướng do sự mất của cải, thì lại là một ơn kỳ diệu làm cho danh Chúa được vinh quang hơn nữa, và tôi sẽ đội ơn Chúa hơn.*

Đó là một kinh nguyện đáng được một người giáo hữu đích danh dâng lên Chúa. Khi bạn cầu nguyện như thế, bạn có biết kết quả lời nguyện xin của bạn thế nào không? Đầu tiên bạn sẽ được hài lòng, dù xảy ra sự gì đi nữa. Và những người khao khát của vật chất nhất còn ao ước điều gì nữa, nếu không phải là được hài lòng? Thứ hai là không những bạn chắc chắn sẽ được một trong hai điều bạn xin, và thường bạn còn được cả hai. Chúa sẽ ban cho bạn được hưởng dùng của cải, và cho bạn có của mà không quyến luyến và nguy hiểm, Chúa sẽ đồng thời soi cho bạn được lòng khinh chê, để cứu rỗi bạn. Chúa sẽ chấm dứt

những đau khổ của bạn. Hơn nữa, Người sẽ để cho bạn được một lòng khao khát mãnh liệt, sẽ ban cho bạn được mọi công nghiệp của đức nhẫn nhục mà bạn không phải chịu đựng. Tóm lại, Chúa sẽ làm cho bạn được hạnh phúc ngay ở đời này; và để hạnh phúc khỏi làm hư mất bạn, Chúa sẽ làm cho bạn nhận biết và cảm thấy hư hoang. Người ta có thể ao ước được điều gì ích lợi hơn không? Không, chắc là không. Nhưng vì một lợi ích quý quá như thế rất đáng được thỉnh cầu, bạn hãy nhớ rằng điều lợi ích đó còn đáng được thỉnh cầu với sự nài nỉ nữa. Lý do người ta xin được ít ỏi, không những vì người ta xin ít, mà còn hoặc người ta xin ít, hoặc người ta xin nhiều nhưng người ta không xin đủ nữa.

Kiên nhẫn trong khi cầu nguyện

Bạn có muốn các lời bạn cầu xin chắc chắn có hiệu lực không? Bạn có muốn ép Thiên Chúa phải làm thỏa mãn các ước nguyện của bạn không? Tiên vàn tôi xin nói: Không bao giờ được chán cầu nguyện! Những người uể oải ra sau khi đã cầu nguyện một thời gian, là hoặc thiếu lòng khiêm nhường, hoặc thiếu lòng tin cậy; như thế những người đó không đáng được nhận lời. Hình như bạn muốn lời bạn cầu xin phải được chấp nhận ngay, như là một mệnh lệnh. Bạn không biết rằng “Thiên Chúa chống lại với kẻ kiêu ngạo và chỉ bằng lòng với kẻ khiêm nhường” đó sao? Tính kiêu ngạo của bạn không thể chịu được việc bạn bị bắt phải trở lại nhiều lần một vấn đề ư? Chính là vì quá ít tin cậy vào lòng nhân lành của Chúa, nên mới thất vọng sớm như thế, mới coi việc giãn ra ít lâu là chối từ tuyệt đối.

Khi người ta đã quan niệm đúng phạm vi của lòng nhân từ Chúa, thì người ta không bao giờ tưởng rằng bị hất hủi, không thể tin được rằng Chúa muốn cắt hết mọi hy vọng của ta đi. Đối với tôi, tôi thú thực rằng khi tôi càng thấy Chúa bắt tôi phải xin một ơn mãi, thì tôi càng cảm thấy tăng thêm nơi tôi hy vọng được toại nguyện. Không bao giờ tôi tin rằng lời cầu khẩn của tôi bị từ khước, trừ khi tôi thôi cầu nguyện. Nếu sau một năm nài xin, tôi thấy vẫn còn sốt sắng

như khi mới bắt đầu, tôi không hề nghi về sự được toại nguyện nữa. Và không những không thất vọng sau thời gian giãn ra lâu như thế, tôi tưởng rằng phải vui mừng nữa, vì tôi tin chắc rằng tôi càng được thỏa mãn hoàn toàn, nếu tôi càng phải cầu nguyện lâu. Nếu những lời nài xin đầu tiên của tôi hoàn toàn vô ích, thì tôi đã không năng lập đi lập lại cũng những lời nguyện ước như thế, và hy vọng của tôi sẽ không được nâng đỡ. Tôi cứ kiên nhẫn cầu xin, đó là một lý do để tin rằng tôi sẽ được đền bù một cách rộng rãi.

Quả thế, việc trở lại của Thánh Augustinô chỉ được ban cho bà Thánh Monica sau 18 năm kêu khóc. Nhưng đó cũng là một cuộc trở lại hoàn toàn, một cuộc trở lại hoàn hảo vô song, hơn cả sự bà ước nguyện. Tất cả những điều bà ước nguyện chỉ là xin được thấy sự phóng đăng của người con thanh niên chấm dứt trong giới hạn của hôn nhân. Nhưng bà đã được sung sướng thấy chàng thực hiện những lời khuyên cao siêu nhất của đức trong sạch theo Phúc âm thư. Bà chỉ ao ước cho chàng được chịu phép Thánh Tẩy, được vào sổ người Công Giáo, nhưng bà đã thấy chàng được bước tới chức Linh mục và tới địa vị cao cả Giám mục nữa. Bà chỉ xin Chúa cho được thấy chàng thoát khỏi lạc giáo, nhưng Chúa đã cho chàng thành cột trụ Giáo Hội và là tai họa cho những người lạc giáo đồng thời. Vậy nếu sau một hay hai năm cầu nguyện, bà mẹ đạo đức đó chán nản; nếu sau mười hay mười hai năm, thấy sự dữ cứ tăng thêm, thấy người con đáng thương đó càng đi sâu vào lầm lạc, vào những cuộc phóng đăng, thấy thêm vào tội không trinh sạch, cả tội hà tiện và tham lam; nếu lúc đó bà thất vọng bỏ mọi sự, thì bà đã bị lầm lẫn biết bao? Như vậy bà đã không làm thiệt hại cho người con biết mấy ư? Và bà đã tự làm cho mình mất một sự yên ủi dường nào? Bà đã làm mất cho thể hệ của bà và mọi thế hệ sau này một kho tàng phong phú biết bao!

Lòng tin cậy kiên quyết

Để chấm hết, tôi xin ngỏ lời cùng những người tôi thấy đang sắp mình dưới chân bàn thờ, đề cầu được những ơn quý hóa mà Thiên Chúa sung sướng được thấy chúng ta cầu xin. Hỡi những linh hồn hạnh phúc, những linh hồn rên xiết dưới ách dục tình và đang cầu xin được giải thoát, những linh hồn sốt sắng ao ước mến yêu và phụng sự Chúa như các Thánh, và bạn đang cầu xin cho người chồng trở lại, cho người thân yêu trở về, bạn đừng thôi chán cầu xin, bạn hãy bền vững, hãy hăng hái theo đuổi. Nếu hôm nay bạn bị từ chối, thì rồi mai bạn sẽ được toại nguyện. Nếu năm nay bạn không được gì, năm sau bạn sẽ may hơn. Bạn đừng nghĩ rằng bạn vất vả vô ích: tất cả những lời bạn kêu than đều được chú ý, bạn sẽ được tùy với thời gian bạn dùng đề cầu nguyện. Bạn sẽ thu tích được kho tàng đầy ắp ngay một lúc, vượt quá điều bạn ao ước.

Phải khám phá tới cùng những động lực bí ẩn của Chúa Quan Phòng. Sự từ chối mà bạn phải chịu bây giờ chỉ là một sự “giả vờ” Thiên Chúa dùng để hun đúc thêm lòng sốt sắng của bạn.

Bạn hãy xem Chúa xử với người đàn bà xứ Canaan thế nào: Chúa từ chối không gặp và nghe bà kêu xin, Chúa coi bà là người ngoại quốc và xử cứng cỏi biết bao! Bạn không nói rằng sự quấy rầy của người đàn bà đó làm Chúa càng thịnh nộ hơn sao? Nhưng trong thâm tâm Chúa cảm phục bà, Người hài lòng vì tấm lòng tin cậy và khiêm nhượng của bà; chính vì thế mà Chúa hất hủi bà. Ôi lòng nhân từ muốn che dấu đi, muốn mặc lấy bộ điệu dữ tợn? Lạy Chúa, Chúa đã muốn xua bỏ những kẻ Chúa nhậm lời một cách âu yếm dường nào! Bạn hãy ý tứ đừng mắc mưu. Chúa càng có vẻ hất hủi bạn, thì bạn càng phải nài nẵng.

Bạn hãy hành động như người đàn bà xứ Canaan: đối với Chúa bạn hãy dùng chính những lý lẽ Chúa có thể có để từ chối bạn. Quả thực, bạn phải nói là ném của con cái cho chó. Tôi không xứng đáng được ơn tôi xin, tôi không cậy nhờ công nghiệp Đáng Cứu Chuộc tôi. Vâng lạy Chúa, Chúa phải sợ rằng Chúa để ý đến sự bất xứng của tôi hơn lời Chúa hứa; và dù Chúa xử thẳng tay với tôi, Chúa

cũng không làm. Nếu con xứng đáng được ơn Chúa hơn, chắc Chúa sẽ không được vinh hiển khi ban cho con. Ban ơn cho những tên bội bạc thực không công bằng. Nhưng lạy Chúa, con không cầu khẩn đức công bình của Chúa, con chỉ xin lòng thương xót Chúa thôi. Hỡi linh hồn hạnh phúc, bạn cứ can đảm lên, bạn đã tranh đấu với Chúa khá lắm: bạn đừng nản. Chúa thích cái mãnh lực bạn ép Chúa, Chúa muốn thua người phàm. Bạn cứ quấy rầy Chúa đi, bạn hãy làm sáng tỏ nơi bạn đức vững tâm lạ lùng. Bạn hãy bắt ép Chúa phải bỏ sự “giả vờ” và thần phục nói với bạn: *“Lòng tin con mạnh mẽ lắm, con được như điều con muốn”*. Hỡi người, lòng tin của người mạnh mẽ thay? Cha thú rằng Cha không thể chống cưỡng lại được nữa. Con cứ yên tâm và con sẽ được điều con ước ao cả đời này lẫn đời sau.

BÀI TẬP RIÊNG VÀ SỰ HÒA HỢP VỚI CHÚA QUAN PHÒNG

Thực hành việc tập luyện đạo đức này rất quan trọng. vì những ích lợi quý hóa mà những người muốn chuyên luyện luôn luôn thu lượm được.

I. Giục lòng tin, cậy, mến

1- Đầu tiên hãy giục lòng tin vào Chúa Quan Phòng. Người ta hãy cố gắng thấm nhuần chân lý này là Thiên Chúa săn sóc luôn luôn và rất chu đáo không những về hết mọi sự một cách tổng quát mà còn chú ý về mỗi sự việc cách đặc biệt nữa, nhất là về chúng ta, về linh hồn ta, về thân xác ta, về mọi sự liên hệ đến ta. Sự lo lắng của Chúa còn bao gồm cả danh tiếng ta, công việc ta, nhu cầu mọi thứ của ta, sức khỏe ta, bệnh tật ta, mạng sống ta cũng như cái chết của ta, và cả đến sợi tóc nhỏ nhất của ta cũng không rụng xuống, nếu không có phép Chúa.

2- Sau khi giục lòng tin, người ta phải giục lòng cậy. Lúc đó người ta thúc mình cậy vững vào Chúa Quan Phòng. Người lo liệu đủ mọi sự liên quan đến ta, hướng dẫn ta, bênh vực ta một cách cẩn thức và âu yếm hơn người cha. Chúa cai quản ta cẩn thận đến nỗi dù xảy ra sự gì, mà nếu chúng ta phục tùng đường lối Người, thì mọi sự đều may mắn cho ta và biến thành ích lợi cho ta, cả những sự bề ngoài có vẻ trái nghịch nhất với lợi ích của ta.

3- Phải thêm vào hai việc đó việc giục lòng mến. Người ta tỏ ra với Chúa Quan Phòng tấm lòng quyến luyến tha thiết nhất, lòng yêu âu yếm nhất, như

một người con đối với bà mẹ hiền khi ẩn vào cánh tay bà. Người ta quyết giữ vững một lòng quý mến tuyệt đối với các ý định của Chúa, dù màu nhiệm mấy, biết chắc rằng đó là những kết quả của một lòng khôn ngoan vô cùng không thể làm lẫn được và do một lòng nhân hậu tốt điểm, chỉ có thể muốn sự hoàn toàn cho tạo vật. Người ta lo thực hành việc quý mến đó để sẵn sàng nói một cách vui sướng về Chúa Quan Phòng và sẵn sàng biện hộ chống với những kẻ dám cả gan phủ nhận hay phê bình nữa.

II. Giục lòng phó thác như con với Chúa Quan Phòng

Sau khi đã làm nhiều lần các việc nói trên và đã thấm nhuần rồi, thì linh hồn phó thác cho Chúa Quan Phòng, linh hồn nghỉ ngơi và ngủ yên trong tay Người như đứa con trong tay mẹ. Lúc đó linh hồn nói như vua Đavít: *“Tôi ngủ và nghỉ yên, vì chính Chúa, lạy Chúa, đã làm cho tôi được yên ổn và vững vàng cậy trông vào Chúa Quan Phòng”* (Tv 4,9-10). Hay sẽ nói cùng với Tiên Tri đó: *“Chúa cai quản tôi, và tôi không thích gì. Chúa đã đặt tôi giữa đồng cỏ của Người, Chúa đã dẫn tôi đến gần suối nước trong, Chúa đã dắt tôi vào đường công chính sáng danh Người và tôi được nên trọn lành. Lạy Chúa tôi, được tay Chúa dắt, và sự phù trợ của Chúa che chở, tôi sẽ bước đi giữa bóng sự chết, giữa quân địch, và tôi không sợ sự dữ nào, vì Chúa ở với tôi. Chúa đã dọn cho tôi một bữa tiệc trước mặt quân thù tôi, lòng thương xót Chúa theo tôi mọi ngày trong đời sống, và tôi sẽ định cư, với thời gian rất ư lâu dài.”* (Tv 22).

Tràn ngập vui sướng do những lời ngọt ngào như thế linh cảm, lúc đó linh hồn linh nhận một cách tôn kính bởi tay Chúa Quan Phòng tất cả những biến cố hiện tại và chờ đợi mọi việc sẽ phải đến với một tâm hồn bình tĩnh yên hàn, với một sự an bình sướng khoái. Tâm hồn đó sống như một đứa trẻ, không một chút lo âu. Nhưng không phải tâm hồn đó ỷ lại chờ đợi những sự cần và nhăng bở không chuyên chăm các việc hiện tại. Trái lại tâm hồn vẫn hoạt động tùy thuộc

vào Chúa Quan Phòng, để đưa tới chỗ thành tựu, dùng mọi tài năng, nhưng chỉ chăm lo hành động dưới sự hướng dẫn của Chúa, lệ thuộc sự nhận xét vào việc Quan Phòng của Chúa, và để cho Chúa tự do xếp đặt mọi sự, không đợi kết quả nào khác ngoài ý Chúa muốn.

III. Ích lợi của việc luyện tập

Ôi? Như thế linh hồn tôn vinh và làm sáng danh Chúa biết bao? Quả thực đó là một vinh quang rất lớn cho Người, vì được có một tạo vật tha thiết đường ấy với Chúa Quan Phòng, từng phục như thể với sự xếp đặt của Chúa, đầy một lòng cậy vững vàng, và tâm trí được an nghỉ tĩnh mịch đường ấy, chờ đợi cái Chúa muốn gửi tới cho. Như thế Chúa không chăm sóc chu đáo cho linh hồn đó sao? Chúa để ý đến những cái lặt vặt nhất có liên quan đến linh hồn đó. Chúa soi sáng cho những người được đặt để coi sóc linh hồn đó mọi điều cần đề dẫn dắt cho đúng đường. Và nếu vì một lý do gì, những người đó muốn hành động một cách có hại cho linh hồn đó, thì Chúa sẽ cho xuất hiện, do những đường lối bí ẩn và bất ngờ, những cản trở ý định của họ và bắt họ phải nhận cái có ích nhất cho linh hồn yêu quý đó.

Chúa vẫn gìn giữ mọi kẻ Chúa yêu mến như thế (Tv 144,20). Nếu Thánh Kinh nói rằng: Thiên Chúa nhân lành có mắt, chính là có mục đích để coi sóc những kẻ đó. Nếu Kinh Thánh nói Chúa có tai, là để nghe họ; Nếu Kinh Thánh nói Chúa có tay, là để bênh đỡ họ. Và ai động vào họ, là động vào con người của mắt Chúa. Chúa nói qua miệng Tiên tri Isaia:

*“Ta bồng con trên tay,
Ta ôm xiết con vào lòng,
Ta nâng niu con trên đầu gối.
Như người mẹ vuốt ve con mình.*

Ta cũng yên ủi người như thế” (Is 66, 1 2- 1 3) .

Và trong sách Tiên tri Hôsea:

“Ta như một người cha nuôi đối với Ephraim,

Ta bồng chúng trên tay” (Hos 1 1,3).

Và Moise đã nói lâu trước rằng:

“Trên rừng hoang. Thiên Chúa là Chúa các người, đã ẵm các người như người quen bế con mình, qua mọi nẻo đường các người đã đi theo” (Nhị luật 1,31).

Thiên Chúa còn nói trong sách Isaia rằng:

“Các người được nuôi dưỡng bằng vú các vua, các người nhận được của ăn ngon lành khoái khẩu do Chúa, và với kinh nghiệm dần dần các người biết rằng: Ta là Chúa đã lo lắng cho việc cứu rỗi các người thế nào!” (Is 60,16). Ôi sung sướng thay cho một linh hồn.

Người ta nhận thấy, trong thân vị Noe, một hình ảnh rõ rệt của hạnh phúc mà kẻ hoàn toàn phó thác cho Chúa được cảm nếm. Trong khi những trận mưa kinh khủng từ trời rơi xuống, và giữa sự rối loạn của toàn thể vạn vật, Noe an nghỉ và bình tĩnh trong tàu với sư tử, hùm gấu, vì Thiên Chúa hướng dẫn ông. Trái lại những người khác phải chịu rối loạn hết sức về thể xác và tinh thần, mất của cải, vợ con và cả chính thân mình nữa: bị *ngập lụt trong làn sóng ác nghiệt*. Cũng thế, linh hồn phó thác cho Chúa quan Phòng, để cho Chúa lái con thuyền của mình, sẽ lướt đi bình tĩnh trên biển đời, giữa cơn giông tố của trời đất, trong lúc đó những người muốn tự dẫn mình - mà Đấng Khôn Ngoan gọi là những *linh hồn vô kỷ luật trốn tránh và làm loạn cùng Chúa Quan Phòng* phải luôn luôn xao xuyên, vì nó có ý muốn mù quáng là tự mình hướng dẫn mình, nên sau khi đã bị làm trò chơi cho gió bão, thì cuối cùng đã bị chìm đắm ghê sợ.

Cho nên chúng ta hãy phó thác triệt để cho Chúa Quan Phòng. Hãy để cho Chúa toàn quyền định đoạt về ta. Hãy ở như con cái Chúa thật. Hãy theo Chúa với một tình yêu mến, coi Người như bà mẹ hiền của ta. Ta hãy tin cậy Người

trong mọi sự cần, hãy an tâm chờ đợi, Chúa sẽ mang lại những phương thuốc chữa của tình thương Chúa.

Sau cùng hãy để Chúa hành động, Chúa sẽ liệu cho ta mọi sự đúng lúc đúng nơi và đúng cách thích hợp nhất. Chúa Quan Phòng sẽ dẫn dắt ta qua những nẻo đường kỳ lạ vào nơi an nghỉ và hạnh phúc cho tâm hồn , mà chúng ta được gọi tới hưởng, ngay ở đời này, như tiền cảm phúc vĩnh cửu đã hứa cho ta.